

บทนำ ที่ปริศนา

ปนเกาะชิซิลีในอิตาลี หากมีใครเอ่ยถึงตระกูลใดว่าเป็นตระกูลที่มีเกียรติ นั่นหมายความว่าตระกูลนั้นคือลาฟามิลิดา¹

ชิซิลีคือดินแดนแห่งความขัดแย้ง เป็นดั่งสะพานเชื่อมระหว่างวัฒนธรรมตะวันออกกับตะวันตก ท่ามกลางคลื่นลมจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ชิซิลีได้ถูกระบบขุนนางหยิ่งรากลึมาตั้งแต่เมื่อหลายศตวรรษก่อน ฉากหน้าของชิซิลีในปัจจุบันเป็นเมืองที่อุดมไปด้วยทรัพยากรและประวัติศาสตร์ แต่ฉากหลังนั้นถูกควบคุมโดยตระกูลคอสตาซา

ฟรานเชสโก คอสตาซา

ชื่อนี้ถูกทางการบันทึกไว้ในฐานะนายธนาคารเชื้อสายขุนนางเก่าแก่ผู้มั่งคั่ง สื่อมวลชนเรียกขานเขาว่า ‘นายธนาคารของพระเจ้า’ เพราะเขามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับวาติกันและเหล่าอาร์ชบิชอป ฉากหน้านั้นขาวสะอาด แต่ทุกคนรู้ว่าเขาคือคาโปแห่งตระกูลมาเฟีย

¹ มาเฟีย

ที่ทรงอิทธิพลที่สุดในยุโรป หลายคนเชื่อว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับ
กับสันตะปาปาองค์ปัจจุบัน แต่นั่นก็เป็นเพียงข่าวลือ

เขาเกิดในปาเลอริโมบนเกาะซิซิลี และยังคงปกครองกลุ่ม
มาเฟียอยู่อย่างเงียบๆ เป็นเวลาหลายปี เมื่อกระแสเงินไหลล้น
เข้ามามากขึ้นอย่างไม่มีความหยุด อาณาจักรธุรกิจของเขาจึงขยาย
กว้างขึ้นเรื่อยๆ ราวกับสัตว์ร้ายที่กำลังกลืนกินโลกใบนี้

ภายในห้องอาหารหรูใจกลางเมืองคาทาเนียซึ่งอยู่ทางตอนใต้
ของเกาะ ฟรานเชสโกเคาะนิ้วบนโต๊ะไม้โอ๊กอย่างใช้ความคิด ปีนี้
เขาอายุสามสิบห้า ร่างกายสูงใหญ่บึกบึน เห็นมัดกล้ามเนื้อที่
เลื้อยซัดกึ่งล่ำลองอย่างชัดเจน ดวงตาคมเฉียบสะกดผู้พบเห็น
รอยยิ้มและเรียวปากแสนจะมีเสน่ห์ มาดนิ่งๆ ชับแน่นให้เขาอาจ
สง่างาม จ้องมองมาเหมือนเทพแห่งสายฟ้าที่พร้อมจะฟาดทำลาย
ทุกสิ่ง

เขามาเพื่อเจรจาครั้งสุดท้ายกับตระกูลฟิโอเร ตระกูลมาเฟีย
ที่อพยพออกจากซิซิลีไปตั้งรกรากที่สหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี 1900

ธุรกิจของคอสตาซานอกเหนือจากการฟอกเงินผิดกฎหมาย
แล้ว ยังมีการปั่นหุ้น การเก็งกำไร ผันเงินทุน การค้าอาวุธสงคราม
และนิเวศวิทยาระหว่างยุโรปตะวันออกกับตะวันออกกลาง แต่สำหรับ
ตระกูลฟิโอเรนั้นจะเน้นการก่อวินาศกรรมและใช้คอมพิวเตอร์เป็น
อาวุธหลัก นั่นจึงเริ่มกลายเป็นปัญหาของตระกูลคอสตาซามากขึ้น
เรื่อยๆ

“คาโป พวกเขามาถึงแล้วครับ”

วิทโต้ มือปืนผู้มีใบหน้าแสนอ่อนโยนเข้ามารายงานเจ้านาย
ของตน ลำดับชั้นในองค์กรจะถูกจัดอย่างเคร่งครัด เริ่มตั้งแต่
โซลดาติ หรือพวกทหารเป็นลำดับล่างสุด ไกลไปจนถึงคาโป ดี คาปิ
ซึ่งหมายถึงเจ้าพ่อผู้อยู่จุดสูงสุดขององค์กร วิทโต้ชำนาญการใช้

ปืนและมีด รวมทั้งถนัดการทรมานเพื่อรีดเค้นข้อมูลพร้อม 'ทำความสะอาด' ซึ่งวิธีที่เขาชอบใช้คือยัดของที่ต้องทิ้งไว้กระโปรง ทำयरดแล้วส่งมันไปบดอัดทำลายที่สุสานรถยนต์

คู่เจรจาของเขาในวันนี้คือ ไมเคิล พิโอเร เป็นคาโปของ พวกมาเฟียอเมริกัน ชายผู้นี้ขบไล่อิทธิพลของคอสตาซาออกจาก อเมริกาเหนือจนเกือบหมดสิ้น ทุกคนในแวดวงต่างเล่าลือถึงความหล่อเหลาบาดใจ ทั้งดวงตาสีดำเข้มและรอยยิ้มอ่อนโยน เป็นสุภาพบุรุษ สไตลิ่งอันเป็นเอกลักษณ์และบุคลิกแบบคุณชาย ผู้สูงศักดิ์ของเขา ทำให้ใครๆ ต่างก็ติดอกติดใจหนุ่มรูปหล่อคนนี้ แต่ฟรานเชสโกรู้ดีว่าคนผู้นี้ร้ายกาจ จะประมาทไม่ได้

ขบวนการเมอร์เซเดสนับลิบคั่นพุ่งตรงจากสนามบินมาถึง ใจกลางเมืองคาทาเนีย ศูนย์กลางความเจริญของซิซิลี คาทาเนีย เป็นเมืองอาณานิคมมาตั้งแต่สมัยกรีกและโรมันถูกรุกราน ถูกทำลาย จากภูเขาไฟ ถูกกดขี่จากพวกหน้าเลือด ตระกูลคอสตาซาถือว่าตน คือผู้ปลดปล่อย ในขณะที่เดียวกันนั้นก็เป็นผู้ทำลายด้วย

เมื่อคู่เจรจามาถึง บรรยากาศภายในร้านหนักอึ้งในฉับพลัน คาโปของตระกูลพิโอเรมาตามคำเชิญแล้ว

ฉากหน้าของไมเคิลเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ เริ่มต้น จากพื้นฐานชาติตระกูลชั้นนำสั่งให้เขาก้าวขึ้นเป็นผู้บริหารระดับ แนวนหน้าได้ไม่ยากเย็น แต่ผลงานที่เป็นที่ประจักษ์และผู้คนให้การ ยอมรับว่าเขาแตกต่างจากทายาทตระกูลร่ำรวยคนอื่นๆ ก็คือ รับช่วงต่อและขยายอาณาจักรให้กว้างใหญ่ครอบคลุมทั่วโลก ดังนั้น จึงช่วยไม่ได้ที่เส้นทางการเงินของพิโอเรจะเบียดช้อนคอสตาซา ด้วยประวัติส่วนตัวที่ไม่มีใครหาญเทียบ ทำให้ ไมเคิล พิโอเร เป็น บุรุษหนุ่มผู้ได้ชื่อว่าน่าหมายปองที่สุดในเวลานี้ แต่ราคาที่ไม่เคิล ต้องจ่ายก็คือขาทั้งสองข้างเป็นอัมพาตจากเหตุลอบวางระเบิดเมื่อ

หลายปีก่อน

เอกลักษณ์ของตระกูลฟิโอเรกายใต้การนำของไมเคิลคือใช้คนรุ่นใหม่ ทุกคนแต่งตัวดีมาก ใส่สูทเข้ารูปดูทันสมัย เลือู้้ตเรียบกริบ แม้หน้าตาจะไม่โดดเด่นแต่การดูแลตัวเองอย่างดีบวกกับบุคลิกน่าเกรงขาม ทำให้กองทัพขององค์กรดูราวกับกองทัพนายแบบ

เมื่อประตูร้านหรือเปิดกว้างต้อนรับผู้มาเยือนจากนิวยอร์ก วิลแชร์ไฟฟ้าทันสมัยก็วิ่งเข้ามาซ้่าๆ เป็นพาหนะนำพาชายผู้ทรงอิทธิพลในอเมริกาเหนือมาพบชายผู้อยู่จุดสูงสุดของวงการมิดในยุโรป

ไมเคิลสบตาคู่เจรจาของตน ต่างฝ่ายต่างเป็นชายผู้เสียบงันและหล่อเหลาในวัยสามสิบต้นๆ แข็งกร้าวและดูดันด้วยกันทั้งคู่ และสถานที่เจรจากรือร้านอาหารที่เคร่งขรึมเป็นการเป็นงานและไมโรแมนติกเลยสักนิด เฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นคงความเก่าแก่คลาสสิกสไตล์ผู้ดี เต็มไปด้วยชายวัยกลางคนร้่ารอย นักต่อรอง ทนายหัวหมอ นายหน้าค้าหุ้นและพวกนายธนาคาร มันคือเซตแดนศักดิ์สิทธิ์ของเพศชายมาช้านาน และหญิงสาวคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาพร้อมกลิ่นหอมอ่อนๆ

คนของฟรานเชสโกทำท่าจะเข้ามาขวาง แต่ไมเคิลเอ่ยเสียงเฉียบ

“เธอมากับฉัน”

“คุณทอบัดเชิญทางนี้ครับ” คนของตระกูลฟิโอเรแสดงความนอบน้อมต่อหญิงผู้นี้ได้เห็นได้ชัด ยิ่งทำให้เธอดูมีสง่าราศีเกิดเป็นเสน่ห์ล้่าลี้ก เมื่อร่างบอบบางมาหยุดอยู่ตรงหน้าฟรานเชสโก เธอก็ถือว่่าอยู่ ณ จุดศูนย์กลางของหนึ่งในองค์กรที่ทรงอิทธิพลที่สุดในโลกแล้ว

ชื่อในวงการของเธอคือทอปัด (Topaz)² ไม่มีใครรู้ประวัติความเป็นมาหรือฐานะที่แน่ชัดในตระกูลฟีโอเร เพราะเธอมักจะปรากฏตัวพร้อมสวมหน้ากากฮันเนีย³ ตามศิลปะละครโนของญี่ปุ่น ฟรานเชสโกมองพิจารณาเธออย่างรวดเร็ว รู้เลยว่าเธอสูงเพรียวสวย ผิวขาวอมชมพูตัดกับเดรสสีดำราคาแพง กิริยาท่าทางสุภาพเรียบร้อย นิ่งสงบเสียงมออยู่ข้างไมเคิล แม้ว่าจะไม่พูดไม่จาใดๆ แต่เธอจะคอยมองเขาผ่านหน้ากาก

ฟรานเชสโกสะดุดใจสงสัยตั้งแต่เธอผู้นี้ปรากฏตัว ใบหน้าคมเข้มสบตาเธอ แม้จะไม่ได้บ่งบอกพื้นอารมณ์ใดๆ แต่เขาก็สังหรณ์ใจชอบกว่าต่อไปนี้โลกของเขาคงจะไม่เหมือนเดิมอีก

อินทอเรสซาเต้...(น่าสนใจดี)

“พารู้หญิงมาทำไม คิดว่าที่นี่เป็นซ็อบบั้งมอลล์หรือต้องการพาเมียเก็บมาอวด”

แน่นอนว่าการเจรจาเริ่มต้นขึ้นด้วยการช่วยๆ แต่ไม่เคลียร์ ไม่ปล่อยให้ตัวเองโดนข่มแน่

“เธอมาในฐานะคอนซิวเเรียเร⁴ ของตระกูลฟีโอเร และฉันขอเตือนว่าอย่าทำให้เธอโกรธจะดีกว่านะฟรานคาโป”

ฟรานเชสโกเลิกคิ้วขึ้นอย่างประหลาดใจ ก่อนจะยื่นมือแกร่งให้จับอย่างเป็นมิตร เธอยังเกร็งๆ อยู่นิดหน่อย ค่อยๆ ยื่นมือมาสัมผัสทักทาย และก็เป็นอย่างที่คิด มือของเขาร้อนมาก แข็งแรงทรงพลัง เป็นมือของผู้ชายที่นำมาดมไม้เนื้อนุ่ม ฟรานเชสโกกระชับมือนุ่มนวลของเธอ ดาจ้องตา

² พลอยสีเหลือง, บุษราคัม

³ หน้ากากปีศาจหญิง (Hannya) เป็นหน้ากากที่ใช้ในโรงละครโน (Noh) สื่อถึงวิญญาณหญิงสาวที่กลายเป็นปีศาจเนื่องจากเป็นสาวที่มีความอิจฉา มีเขาแหลมคมสองข้าง มีตาเป็นโลหะ และปากที่ฉีกยิ้มจนถึงหู

⁴ ที่ปรึกษา

“จะไม่แนะนำตัวหน่อยหรือ”

“เรียกดิฉันว่าทอปัดก็ได้ค่ะ ยินดีที่ได้พบค่ะซินญอร์คอสตาซา”

“เรียกฉันว่าฟรานคาไปก็ได้”

“คาไปของดิฉันมีเพียงคนเดียวค่ะซินญอร์”

เธอหมายถึงไมเคิล ฟรานเชสโกจึงยิ้มอย่างชวนหัว แต่เสียงหัวเราะของเขาอันตรายและหนักหน่วง ต่างยังคงจ้องตากันไม่ลดละ

“นี่ไม่ถึงว่าฟิโอเรจะขาดแคลนคนจนต้องเรียกตัวผู้หญิงมาทำงาน ตามธรรมเนียม เราจะเก็บผู้หญิงไว้ที่บ้าน” ฟรานเชสโกจใจยั่วยุ บุคลิกของชายรูปร่างมร่างกำยำผู้นี้เย็นชาปานภูเขาน้ำแข็ง เขาพร้อมจะตัดสินชีวิตทุกคนที่ผ่านเข้ามาด้วยการตีราคาเป็นเงิน แต่ทว่ารอยยิ้มเฉียบขาดของเขามีเสน่ห์มาก ยิ่งเขาจใจไปรษณีย์ เขาก็ยิ่งร้ายกาจ

ถือว่าเป็นการพบกันครั้งแรกที่ไม่น่าประทับใจ ทอปัดไม่ตอบโต้ เธอเมินใส่ด้วยซ้ำไป

“เจ้านายให้ฉันมาคุยกับไดโนเสาร์หรือคะ”

“ใจเย็นๆ เขาก็แค่กำลังเรียกร้องความสนใจจากน้อง” ไมเคิลสั่งน้ำผลไม้ให้ ส่วนตัวเขาเองสั่งกาแฟดำสักถ้วย บรรยากาศจึงดูไม่ต่างอะไรจากเพื่อนมานั่งคุยกัน ซึ่งคนภายนอกมักจะมีภาพเข้าใจผิดเกี่ยวกับบองค์รมาเพียวว่าเป็นพวกอันธพาลนั่งล้อมวงสั่งฆ่าคน ไม่ก็นั่งนับเงินเป็นพอนๆ จากธุรกิจผิดกฎหมายทั้งบ่อนและซ่อง แต่นั่นเป็นภาพบางส่วนเท่านั้น เพราะแท้จริงแล้วมาเพียวไม่ต่างอะไรจากนักธุรกิจระดับใหญ่ เป็นเจ้าของโรงแรม ธนาคาร ร้านอาหาร กาสีโน บริษัทค้าหุ้น ประกันภัย บริษัทก่อสร้างขนาดใหญ่ โรงงานผลิตสินค้า รวมทั้งเป็นเจ้าของโรงพยาบาลตระกูลฟิโอเรควบคุมสหภาพการขนส่งทางทะเลทั้งหมดของ

อเมริกาเหนือ ในขณะที่ตระกูลคอสตาซาคูมการเงินในยุโรป รายได้ และผลประโยชน์ต่อบีอยู่ในระดับหมื่นล้าน แต่ผลประโยชน์ทั้งหมด ไม่เกี่ยวข้องกับคอนซิเกเรียเร เพราะเธอมีหน้าที่ดูแลความสะดวก ให้เงินเหล่านั้นไหลเข้ากระเป๋าได้โดยไม่มีกฎหมายใดมาขวางได้ เท่านั้น

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณทอปัด หวังว่าคุณหนูจะยังมีมือให้ตาแก่ อย่างกระผมด้วย” โลเรนซี คอนซิเกเรียเรของตระกูลคอสตาซา เขาเป็นชายวัยกลางคนท่าทางภูมิฐาน นัยน์ตาคมเหมือนเหยี่ยว เขายืนมีมือมาทักทายฝ่ายตรงข้ามอย่างมีไมตรี เธอจึงรับไมตรีไว้ด้วย กิริยานอบน้อม

“ดิฉันต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายขอความกรุณาค่ะ”

โลเรนซีเป็นทนายความชั้นนำ มีหน้าที่ดูแลทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย คอยจัดการเกี่ยวกับการต่อสู้คดี ยื่นประกันตัวพวก โซลดาตี คอนซิเกเรียเรจะมีมาเพียที่ตนสังกัดเป็นลูกความเพียง หนึ่งเดียว ลูกความที่มั่งคั่งจะดลบันดาลทรัพย์สินมูลค่ามหาศาล เป็นการตอบแทน ดังนั้นคนที่ทำหน้าที่นี้ได้จะต้องได้รับความ ไว้วางใจอย่างสูงและมีฝีมือเฉียบขาดในวงการตุลาการ โลเรนซี เป็นทนายมาเกือบสามสิบปี เขายังไม่เคยรู้จักหรือได้ยินชื่อทอปัด เลยสักครั้ง

เหตุใดคอนซิเกเรียเรของตระกูลปิโอเรถึงเป็นหญิงผู้นี้

ไมเคิลเรียกเธอว่า ‘น้อง’ แต่เท่าที่เขารู้ ไมเคิลไม่มีพี่น้อง ฟรานเชสโกสบตาโลเรนซี ออกคำสั่งด้วยสายตาวา ‘รีบตรวจสอบ’

“ตามที่ดิฉันทราบ ทางซินญอร์ยื่นข้อเสนอขอลดค่าลิขสิทธิ์ เทคโนโลยีที่ทางปิโอเรเป็นผู้ครอบครอง โดยจะขอลดราคาอีก สิบสองเปอร์เซ็นต์”

“ถูกต้อง”

“แต่ทางเรามีความเห็นว่าต้องการเพิ่มราคาอีกเป็นเท่าตัวค่ะ”

“ตัวเลขผิดไปจากที่คุยกันก่อนหน้านี้ ฉันยอมรับไม่ได้”

ฟรานเชสโกหันไปสบตาไมเคิล แต่ไมเคิลผายมือเชิงบอกว่า
สิทธิขาดในการเจรจาอยู่ที่เธอ ไม่ใช่เขา

“ถ้านายโหม้หน้าเธอได้ ฉันก็ไม่มีปัญหา”

“นายกำลังเล่นสนุกอะไรอยู่ ไมค์ อย่าเล่นกับฉัน”

บรรยากาศการเจรจาตึงเครียดขึ้นในพริบตา ใบหน้าหวานสวย
ที่อยู่ใต้หน้ากากกลับคล้ำยืม “พีโอเรยินดีที่จะได้ร่วมมือทางด้าน
เทคโนโลยีกับคอस्ताซาค่ะ หากทางซินญอร์ยืนยันเจรจาที่ตัวเลข
เดิม ดิฉันก็ไม่ขัดข้อง แต่มีเงื่อนไขเพิ่มเติมโดยพีโอเรจะคิดค่า
ถ่ายทอดเทคโนโลยีเป็นเงินก้อนต่างหากจำนวนห้าร้อยล้านเหรียญ”

นอกจากจะไม่ลดราคาแล้ว เธอยังเรียกเงินเพิ่มอีกห้าร้อยล้าน

ฟรานคาโปลิบน้ำชาขมๆ โดยไม่พูดอะไร แต่คนใกล้ชิดรู้ว่า
นายของตนกำลังโกรธแล้ว ร่างสูงใหญ่สบตาหญิงผู้สวมหน้ากาก
อย่างเย็นชาขณะพิจารณาข้อดีข้อเสีย สถานการณ์ตอนนี้คอस्ताซา
เสียเปรียบ หากการเจรจาไม่แล้วเสร็จจะส่งผลกระทบต่อธุรกิจ
ที่เขาลงทุนในตะวันออกกลางมูลค่าหลายพันล้าน ซึ่งการเจรจา
ที่ผ่านมา...

‘การเจรจาที่ผ่านมา’ ฟรานเชสโกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมา
ในเสี้ยววินาที

“การเจรจาที่ถูกดึงเวลาล่าช้ามาตลอดสามเดือนก็เป็นแผน
ของเธอด้วยสินะ”

“มิได้ ทางเราเพียงแต่ต้องการร่างเอกสารและพิจารณาอย่าง
รัดกุมค่ะ” เธอสงบนิ่งผิดไปจากที่ฟรานเชสโกคาดการณ์ไว้ เธอ
รับมือเรื่องต่างๆ ด้วยสีหน้าราบเรียบและตอบโต้เขาด้วยวาจา
ตรงไปตรงมา นั่นยิ่งทำให้เขารู้สึกสนใจเธอมากขึ้น

‘ผู้หญิงคนนี้น่ากลัวกว่าที่คิด’ มุมปากของฟรานเชสโกยิ้มเย้นเยียบ
ควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี

การเจรจาเกือบสิบครั้งผ่านตัวแทน ตัวเลขมีแต่ขยับสูงขึ้น
และขอบเขตเวลาบีบคอสตาสามากขึ้นเรื่อยๆ ฟิโอเรอาแต่อ้างว่า
ไม่มีข้อมูล ไม่พร้อมพิจารณาจึงไม่เคยมีข้อสรุป จนกระทั่งทางฝ่าย
คอสตาสาเริ่มมีน้ำโห่ ประกาศจะล้มการเจรจา ฝ่ายฟิโอเรอถึงได้
บินข้ามฟ้ามาถึงโดยแจ้ล่งหน้าเพียงหนึ่งวัน ซึ่งเป็นจังหวะที่ทาง
ฟิโอเรเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์แผนงานของอีกฝ่ายมาเต็มที่แล้ว

แผนปิดฟ้าข้ามทะเล

สร้างภาพลวงตา รวบรวมสรรพกำลังเต็มเปี่ยมแล้วบุกตี
โดยไม่ให้เขาตั้งตัว

แววตาของเธอเปล่งแสงคล้ายมองทะลุได้ทุกสิ่ง ฟรานเชสโก
ไม่เคยพบผู้หญิงที่มีขวัญกล้าเช่นนี้มาก่อน ถ้าเธอไม่ใช่ชาวอู
กลยุทธ์สงคราม มีหรือจะนำมาพลิกแพลงใช้ได้อย่างเฉียบขาด
ขนาดนี้ ตลาดการลงทุนสำคัญๆ ซึ่งเดาทิศทางอะไรไม่ได้แน่ชัด
ต้องใช้ข้อมูลจำนวนมากและสัญชาตญาณนำทาง หากไม่เก่งจริง
ไม่มีทางทำได้

“ถ้าวันนี้ฉันไม่รับเงินไปซะล่ะ”

“คุณจำเป็นต้องรับเงินไปซะ”

“ทำไมถึงมั่นใจขนาดนั้น”

ฟรานเชสโกถอดอกหนึ่ง ไม่เคลื่อนไหวส่วนใดนอกจากดวงตา
คมกริบ เขาเกิดมาเพื่อมอบคำสั่ง เพิ่งจะมีวันนี้ที่เขากำลังถูกผู้หญิง
ปากดีออกคำสั่ง แทนที่จะโกรธ เขากลับยิ้ม ซึ่งบรรดาคนใกล้ซิด
รู้ว่าโทะสะของเจ้านายกำลังเดือดพลุ่ง รอยยิ้มนั้นจึงทวีความน่ากลัว
ยิ่งขึ้น

“เงินไปซะสิ น้อยๆ นี่อาจจะจุกจิกกวนใจ แต่มันจะทำให้

ซินญอร์รวย”

“ฉันรวยอยู่แล้ว”

“ไม่ใช่ ซินญอร์แค่คิดว่าตัวเองรวยต่างหากค่ะ”

เพียงคำพูดไม่กี่คำ หญิงผู้สวมหน้ากากสามารถดับเพลิงโหระ
ของฟรานเชสโกได้อย่างฉับพลัน เขาหัวเราะ ในสายตาของเขา
มองภายนอกเธอเป็นหญิงสาวที่ดูเผินๆ แล้วไม่มีอะไรแตกต่างจาก
ผู้หญิงคนอื่นๆ ทว่าท่าทางและวิธีพูดของเธอสง่าและมีศักดิ์ศรี
อยู่ในที มีไม่กี่คนที่รู้ว่าเธอเป็นผู้ปราดเปรื่องเรื่องการเงินพอพัด
พอเหวี่ยงกับคอมพิวเตอร์ ทบปัดจึงถูกดึงตัวมาช่วยคุณการเงิน
ในอาณาจักรของตระกูลฟิโอเร ไมเคิลรู้คุณค่าของมันสมอง
อันเฉียบคม และแน่นอนว่าเขาคิดไม่ผิด เพราะหากอยากจะทำเรื่อง
การหลบเลี่ยงภาษี ช่องทางการลงทุนหรือวิธีใช้เงินต่อเงินแล้วล่ะก็
จะทำให้ใครเก่งกว่าเธอเป็นไม่มี

“ไมค์ ฉันสนใจเด็กของนาย” ฟรานเชสโกหันตาจ้องราวกับ
ต้องการจะทะลวงหน้ากากนั้นให้จงได้ “ถ้าฉันต้องการซื้อตัวเธอ
มาอยู่กับฉัน คิดเท่าไร”

“ฉันไม่คิดจะขายลูกน้อง”

“บางทีเธออาจจะอยากขายนะ ฉันจะเพิ่มเงินให้อีกร้อยล้าน
เป็นไง”

ฟรานเชสโกจ้องใจจ้องมองด้วยสายตาเปิดเผย ทำให้เธอ
นึกอยากจะยกนิ้วกลางใส่ แม้ว่าในใจอยากจะทำออกไป แต่เพราะ
รู้ว่าเขากำลังทดสอบเธอ เธอจึงจำใจทำสิ่งที่เธอควรทำคือยิ้มหวาน

“ดิฉันมีเจ้านายเพียงคนเดียวค่ะซินญอร์”

“ใครบอกว่าฉันอยากจะเป็นเจ้านายของเธอ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยือก มุมปากมีรอยยิ้มดูไม่มีพิษมีภัย
แต่เธอรู้ว่ารอยยิ้มแบบนั้นนั่นแหละที่แสนจะอันตรายและเชือดคน

อย่างเลือดเย็น ดีที่เธอสวมหน้ากากไว้ ไม่อย่างนั้นเราคงจะได้เห็นว่าเธอกำลังกัดฟันกรอด คนผู้นี้...คนแบบนี้...เธอเกลียดที่สุดเลย

ฟรานเชสโกหัวเราะออกมาอย่างพอใจที่ได้แกล้งยั่วโมโหเธอจนเดือดปุด

“นี่ไม่ถึงว่าเสียขาไปแล้ว แต่ก็ได้มันสมมองชั้นยอดกลับมา”

“ผิดแล้ว ฉันไม่เคยเสีย และนับจากนี้ยังเหลือบัญชีที่ต้องตามปิดอีกเยอะ” ไม่เคลือบต้นขาของตนพลางสบตาเขม็ง “ทอปัดเป็นคนสนิทของฉัน หากคราวหน้านายดูถูกเธออีก ฉันจะทำให้นายต้องชดใช้”

“หวงชะจริงนะ”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองจ้องตา ดูจเหลือปะทะเหลือ

ผู้ติดตามทุกคนล้วนหายใจไม่ทั่วท้อง

“ขอภัยสำหรับคำพูดไม่เข้าหู” ฟรานเชสโกยื่นมือออกมาเป็นสัญญาณบอกว่ายอมรับข้อตกลง ไม่เคิลจึงยื่นมือออกไปจับต่างฝ่ายต่างออกแรงบีบแน่น เมื่อคาโปของสองฝ่ายมีความเห็นร่วมกัน ที่เหลือก็เป็นหน้าที่ของคอนซิเกเรียเรของสองตระกูลจะคุยรายละเอียดปลีกย่อย ทอปัดไม่เพียงเตรียมข้อมูลมาพร้อมเป็นอย่างดี ทั้งด้านเทคนิค บุคลากร ตัวเลขเงินทุนและแผนงานต่างๆ ร่างเอกสารสัญญาที่เตรียมมาก็ทำให้ฝ่ายฟิโอเรได้เปรียบหลายประการ ฟรานเชสโกถึงได้นึกอยากรู้เป็นอย่างยิ่งว่าภายใต้หน้ากากปีศาจที่แสนจะน่าเกลียด หญิงสาวร่างบอบบางคนนั้นคือใครกันแน่

หลังจากการเจรจาลิ้นสุดลง ฝ่ายฟิโอเรรับเงินก้อนใหญ่จากไป คาโปของตระกูลคอสตาซากลัวยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่โซฟาตัวเดิม ข้อนิวแฉียงแรงหมุนดวงซิการ์ไปเรื่อยๆ อย่างใช้ความคิด ดวงตาล้ำลึกมีประกายอำมหิตวาบขึ้น

“วิไล”

“ครั้นนาย”

“ไปจัดการซะให้จบเรื่อง”

1

ฉันต้องการผู้หญิงคนนี้

ทากฟรานเชสโกจินตนาการว่าใต้หน้ากากนั้นมีหญิงงาม
ซ่อนอยู่ เขาคงจะต้องผิดหวังเป็นแน่

ชื่อจริงของเธอคือบุษราคัม ไม่รู้ नामสกุลจริง ซิสเตอร์
ที่เลี้ยงดูเธอบอกความหมายของบุษราคัมว่ามันคืออัญมณีสีเหลือง
ตระกูลคอร์นดัม งดงามแพรวพราวเล่นไฟ ยิ่งแสงร้อนแรง เธอ
ก็ยิ่งเปล่งประกายระยิบ นี่แหละธรรมชาติของเธอ

บุษราคัมเป็นแค่หญิงสาวที่มีรูปโฉมธรรมดาสามัญ เติบโตขึ้น
ในสำนักซีที่รับเลี้ยงเด็กกำพร้า ไม่รู้ว่าพ่อแม่เป็นใคร มีแค่จดหมาย
ที่แม่ของเธอเขียนทิ้งไว้ ทำให้รู้ว่าบุษราคัมเป็นลูกครึ่งไทย แม่
พร้าเขียนคำขอโทษเข้าไปข้ามมาอยู่หลายประโยค สัญญาว่าจะรีบ
กลับมารับตัวแต่แม่ก็ไม่เคยทำตามสัญญา แม่หายไปจากชีวิต
ของเธอโดยสิ้นเชิง ในสำนักซีมีเด็กกำพร้าที่มีประวัติปวมหลังคล้ายๆ
เธออยู่หลายคน และส่วนใหญ่ถูกทิ้งเพราะแม่เป็นโสเภณีข้างถนน
บุษราคัมจึงถูกลงบันทึกประวัติไว้ไม่ต่างกัน

เธอเคยนึกอยากรู้ว่าแม่เป็นใคร แต่ก็ไม่เคยได้รับคำตอบ และมีซิสเตอร์ใจร้ายบางคนตราหน้าว่าเธอโตขึ้นก็คงจะกลายเป็นโสเภณีเหมือนแม่

ทว่าชาติกำเนิดมิได้กำหนดชะตาชีวิต ตอนที่เธออายุเก้าขวบนั้นเอง บุษราคัมก็ได้พบไมเคิลเป็นครั้งแรก

เขาอายุสิบเจ็ด มาเยี่ยมสำนักชีพร้อมกับมารดาในฐานะผู้บริจาครายใหญ่ คุณนายฟิโอเรต้องการหาเด็กหน่วยก้านดีสักคนมาฝึกงานในฐานะสาวใช้ภายในคฤหาสน์หลังใหญ่ในนิวเจอร์ซีย์ คุณนายบังเอิญทำต่างหูเพชรหล่นหาย คนที่เก็บได้คือบุษราคัม แต่พอเธอจะนำมาคืน ซิสเตอร์ใจร้ายคนนั้นก็เข้ามาข่มขู่ ขวางทางไม่ให้เข้าไปในห้องของคุณแม่เอธิการ

“อย่าลืมเรียกรางวัลมาเยอะๆ และเธอจะต้องเอามาให้ฉันทั้งหมด ไม่อย่างนั้นฉันจะฟ้องว่าเธอขโมยต่างหู”

“ได้สิคะ” บุษราคัมทำตัวว่าง่าย ไมเคิลยื่นหลบลมมเพื่อแอบสูบบุหรี่จึงเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็ยังมีอกสมเพช พวกเด็กกำพร้าก็มีแต่เด็กขี้โกหก เห็นแก่เงิน ละโมบไม่มีที่สิ้นสุด ซิสเตอร์พาบุษราคัมไปหาคุณแม่เอธิการเพื่อเอาหน้ากับคุณนายฟิโอเร รางวัลที่บุษราคัมขอไม่ใช่ตุ๊กตา เสื้อผ้าหรือเงินทอง แต่เธอขอพินหน้าของซิสเตอร์ใจร้ายหนึ่งซี่

ไมเคิลถูกใจความเฉียบขาดของเธออย่างยิ่ง บอกแม่ว่าเธอเกิดมาเพื่อเป็นลาฟามิลิดา บุษราคัมจึงถูกอุปการะโดยตระกูลฟิโอเร ตระกูลมหาเศรษฐีผู้มั่งคั่งซึ่งเบื้องหลังคือตระกูลมาเฟียอันดับหนึ่งของสหรัฐอเมริกา

เพราะความฉลาดเฉลียวทำให้เธอได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรักอย่างเต็มเปี่ยมจากคุณนายฟิโอเร ข้าวของที่ใช้ล้วนแล้วแต่สวยงามประณีต ได้รับการศึกษาไม่ต่างจากไมเคิลลูกชายของท่าน

แม้จะได้ชื่อว่าเป็นเพียงเด็กรับใช้ภายในตระกูล แต่สถานะกลับไม่ต่างอะไรจากน้องสาวของไมเคิล

นอกจากอ่านเรียนเขียนหนังสือแล้ว บุษราคัมมีหน้าที่เป็นผู้ช่วยจดบัญชีค่าใช้จ่ายภายในคฤหาสน์ให้คุณนาย เธอชอบที่จะนั่งฟังวิลเลียม คอนซิกเรียเรย์ชราเล่าถึงคดีต่างๆ เขาชอบคุยกับเธอเป็นชั่วโมงๆ เพราะไม่มีใครสนใจฟังเรื่องคดีน่าเบื่อ ดังนั้นสาวใช้ตัวน้อยจึงมักจะได้รับหน้าที่ช่วยวิลเลียมพิมพ์สำนวนฟ้องร้อง ไม่ก็ช่วยอ่านเอกสารเป็นตั่งๆ เสมอ

“คนของเราถูกจับข้อหาชู้กรรโชกถูกลูกหนี้ มีพยานรู้เห็น อัยการเขตรอจ้องหาเรื่องเราอยู่ เขาใช้เรื่องนี้เล่นหนักแน่ นายท่านสั่งใช้วิธีรุนแรงเพื่อปิดปาก แต่ฉันไม่ยากให้ทำเช่นนั้น ถ้าเป็นเธอ เธอจะทำอย่างไร”

บุษราคัมคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบ “หนูจำได้ว่านายท่านเพิ่งซื้อหุ้หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเมื่อปีก่อน”

“ใช่ ถือหุ้ในนามนอมินี”

“เราก็กังให้หนังสือพิมพ์ติดต่อกับลูกหนี้กับพวกพยาน เสนอคำตอบแทนอย่างงามหากพวกเขาอมให้สัมภาษณ์ เมื่อถึงเวลาขึ้นศาล น้ำหนักคำพูดของพวกเขาจะถูกบั่นทอนความน่าเชื่อถือ”

“ฉลาดมาก” วิลเลียมหัวเราะอย่างถูกใจ “เธอฉลาดมาก แม่หนูน้อย ฉันพยายามขออนายท่านแล้วว่าอยากรับเธอเป็นลูก แต่นายท่านไม่โหดฉันใหญ่ บอกว่าเขานี้แหละพ่อเธอ”

“หนูไม่อาจเอื้อมหอกคะวิลล์” บุษราคัมยิ้มแจ่ม วิลเลียมอายุเลยวัยเกษียณแล้ว แต่นายท่านยังไม่ถูกใจนายคนอื่น บางครั้งวิลเลียมไม่ค่อยสบายและเริ่มทำงานได้ช้าลง บุษราคัมจึงเข้ามาเป็นผู้ช่วย ไมเคิลเคยเสนอพ่อของเขาแล้วว่าให้บุษราคัมลองรับช่วงต่อหน้าที่นี้ แต่นายท่านสั่งห้ามบุษราคัมเข้ามายุ่งยามเรื่องในองค์กร

เด็ดขาด เรื่องนี้ทำให้ไม่เคลิบเคลิ้มทะเลาะกับพ่อของเขาใหญ่โต ชู่ว่าจะส่งตัวบุษราคัมคืนสำนักชี ไมเคิลในวัยสิบแปดจึงต้องหยุดคิดเรื่องสนับสนุนเธอไว้ชั่วคราว จำกัดงานของบุษราคัมไว้แค่ยกชาเสิร์ฟกาแฟ แต่ก็ไม่วายมีงานได้ค่าขนมเข้ามาเรื่อยๆ

“หนูบุษๆ ช่วยดูเอกสารให้หน่อยสิ” พวกลูกน้องระดับโซลดาตี้มักจะมาขอร้องบุษราคัมโดยหอบขนมตะกร้าใหญ่มาเป็นสินน้ำใจ บุษราคัมกำลังนั่งวาดรูประบายสีอยู่จึงเงยหน้าขึ้นมาอย่างสนใจ

“รายการภาษีเหรอคะใจโจ”

“ใช่ ฉันจะตายอยู่แล้ว ปกติวิลล์จะเป็นคนจัดการ แต่ฉันรอมาสองเดือนแล้ว วิลล์ยังไม่ได้ออกจากโรงพยาบาลเลย”

“แต่นายท่านสั่งไว้ว่าไม่ให้หนูยุ่งเรื่องงานในตระกูล”

“ไม่เป็นไร ฉันอนุญาต” ไมเคิลสนับสนุนให้เธอแสดงศักยภาพออกมา “ถ้าแค่ช่วยคำนวณรายการภาษี พ่อไม่ว่าหรอก”

“แน่ใจนะ ถ้าโดนตีขึ้นมา หนูจะบอกนายท่านให้ตีพี่ไมเค้แรงๆ”

“จ้าๆ”

บุษราคัมรับเอกสารมากกว่าดสายตาดู ใช่แค่กระดาษกับดินสอ “หลักการมันเหมือนกันทุกประเทศในโลกคือไม่มีการเก็บภาษีซ้ำกัน ถ้าเสียแล้วไม่ต้องเสียซ้ำ แต่แน่นอนมันก็มีช่องโหว่ เพราะฉะนั้นถ้าใจโจทำเอกสารปลอมว่าทำงานอยู่ต่างประเทศ โจโจจะหักลดหย่อนได้มากกว่าคนอเมริกันที่อยู่อเมริกาเกือบสิบเท่า จ่ายภาษีแค่ส่วนที่เกิน”

“แต่ส่วนเกินที่ต้องจ่ายมันตั้งสามแสนเหรียญ ฉันตายแน่”

“ไม่ยาก...เซาท์ดาโกตาและไวโอมิง สองรัฐนี้ไม่มีการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคลระดับรัฐ ทำให้อัตราภาษีนิติบุคคลต่ำมาก ดังนั้นหนูแนะนำให้ใจโจย้ายชื่อไปที่นั่น เปิดธุรกิจย่อยๆ หลายนอย่าง

เพื่อเกลี้ยเงิน หักลบกันแล้ว ใจจะเสียดายบ้านและที่ดินแค่สองร้อยเหรียญ”

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เธอจึงได้รับมอบหมายหน้าที่คำนวณภาษีรายปีที่แสนจะน่าปวดหัวให้บรรดาโชลดาคติทั้งหลาย ทั้งภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีขาย ภาษีการจ้างงานที่ต้องจ่ายให้ท้องถิ่น ไหนจะภาษีรายได้ที่ต้องจ่ายให้ส่วนกลาง บุษราคัมสามารถหาช่องทางคำนวณภาษีในอัตราต่ำที่สุดให้ได้เสมอ พวกเขาจึงเต็มใจดูแลคุณหนูบุษราคัมเป็นอย่างดี

เมื่อวิลเลียมป่วยหนักเสียชีวิตและยังหาคณมาแทนที่มีฝีมือถึงไม่ได้ บุษราคัมจึงกลายเป็นที่ปรึกษาชั่วคราวของตระกูลพีโอเรไปโดยปริยาย ช่วงเริ่มแรกก็มีคนต่อต้านเธอไม่น้อย เกียงว่าเป็นผู้หญิงจะไปรู้เรื่องอะไร ผลงานครั้งล่าสุดนี้จึงถือว่ามีเปิดตัวบุษราคัมอย่างเป็นทางการ แม้แต่พวกผู้ใหญ่หัวเก่ายังต้องอึ้ง

“เราชนะแล้ว” บุษราคัมบอกอย่างลึกลับเมื่อนั่งอยู่ในรถเมอร์เซเดส มุ่งหน้าตรงไปสนามบินซึ่งมีเครื่องบินส่วนตัวจอดอยู่ นับตั้งแต่นายท่านเสียชีวิตไปและไม่เคิลต้องกลายเป็นผู้พิการ นี่เป็นครั้งแรกที่พีโอเรสามารถตีโต้คอस्ताซา และประกาศให้มาเพียกลุ่มอื่นๆ รู้ว่าพีโอเรไม่ใช่หมูให้เคียวเล่น

“นี่แค่เริ่มต้นเท่านั้น”

ไม่เคิลเองก็พอใจผลการเจรจาครั้งนี้มาก เขาหัวเราะพลางเอื้อมมือมาช่วยปลดหน้ากากปีศาจออกให้ เผยใบหน้าอ่อนเยาว์ มีลักยิ้มน่ารักที่แก้ม นัยน์ตาของเธอสีดำลึกลับเช่นเดียวกับเรือนผมเป็นลอนงามเหมือนเส้นไหม ดวงตาของเธองดงามแจ่มใส แม้ว่าจะไม่ได้สวยงามหยาดฟ้า แต่มีสง่าราศีซึ่งยากจะมีผู้ใดเทียบเคียง ฉายประกายออกมา หากบุษราคัมตั้งใจมองสบตาใครก็สามารถทำให้อีกฝ่ายสะท้าน เธอคู่ควรสำหรับคำชมทุกอย่างเท่าที่ผู้ชาย

ทุกคนจะคิดได้

“เธอเป็นคนคิดแผนนี้ อยากได้อะไรเป็นรางวัลละ”

“บุชชอยากไปเที่ยวโรมคะพีไมค์”

“อยากไปวาติกันด้วยละสิ” ไมเคิลรู้ใจเธอเสมอ บุชชราคัมจึงพยักหน้าด้วยแววตาเป็นประกาย

“ใช่ค่ะ คุณแม่อธิการที่เคยเลี้ยงฉันมาบอกว่าที่นั่นสวยมากเลย” บุชชราคัมกางแผ่นพับแผนที่ห้องเที่ยวกรุงโรมออกมาและเล่าถึงเหตุผลร้อยแปดที่ควรไปเที่ยวโรมสักครั้งในชีวิต ไมเคิลก็ไม่ได้ขัดข้องอะไร เขาตามใจบุชชราคัมเสมอแต่ก็แกล้งทำเป็นไม่ยอมอนุญาต

“เราควรจะรีบกลับนิวยอร์ก อย่าลืมว่าเราอยู่ในถิ่นของคนอื่น”

“บุชชขอเวลาแค่ครึ่งวันเท่านั้นแหละคะ บุชชไปเองได้”

“แน่ใจนะว่าไปเองคนเดียวได้ น้องฉันคนนี้อย่างชอบเหม่ออยู่คราวก่อนไปเที่ยวเองก็โดนล้วงกระเป๋า คอนซิกเรียเรคนเก่งโดนโจรกระจอกล้วงเงินจนเกลี้ยง ฉันหัวเราะแทบสลบ”

“บุชชโตแล้วนะคะพี”

“ฉันรู้จ้ะ” ปีที่เธอเข้ามหาวิทยาลัย ไมเคิลต้องส่งคนไปคอยข่มขู่พวกที่ตามวอแวจีบเธอ บุชชราคัมผลิบันในชุดกระโปรงผ้าฝ้ายสีสดใส วันไหนอากาศดี ๆ พวกสมาชิกชมรมนักศึกษาชายจะชอบมานั่งสูมหัวดูสาว ๆ ที่ผ่านไปผ่านมา แต่บุชชราคัมมีประกายอะไรบางอย่างที่ทำให้พวกเขาเป็นฝ่ายหน้าแดงเสมอ บุชชราคัมใช้ช่วงเวลานิคมมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้สนใจเรื่องความรัก เธอเอาแต่หมกมุ่นอยู่กับประมวลคติกฎหมายทั้งหลาย ทว่าต่อให้เก่งกาจแค่ไหน นายท่านผู้ล้วงลับก็ประกาศิตไว้อย่างชัดเจนว่าห้ามเธอเข้ามาทำงานในองค์กรเด็ดขาด

แต่จนแล้วจนรอด บุชชราคัมรู้ตัวอีกทีก็ถูกกลืนเข้ามาอยู่

ในโลกของพวกเขาไปแล้ว เธอฝ่าฝืนคำสั่งของนายท่าน เปลี่ยนมาใช้นามแฝงว่าทอปัตและสวมหน้ากากทุกครั้งเพื่อปกปิดตัวตนแน่นอนว่าไม่เคเลียนดีสนับสนุนให้ความร่วมมือเต็มที่ เขาต้องการผู้ช่วยที่มีฝีมือและไวใจได้ คนแรกและคนสุดท้ายที่กล้าพูดเรื่องนี้จมอยู่ในแม่น้ำไปนานแล้ว ชื่อของทอปัตจึงลึกลับไม่แพ้ประวัติความเป็นมา

มีน้อยคนนักที่จะเคยได้เห็นหน้าคอนซิเกรียเร แต่ชื่อเสียงกิตติศัพท์ของเธอกำลังเป็นที่สนใจของ ฟรานเชสโก คอสตาซา เข้าแล้ว

ทหลังจากเครื่องบินส่วนตัวลงจอดที่ท่าอากาศยานเลโอนาร์โด ดา วินชี-ฟิอูมีชีโน ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงโรมประมาณสามสิบกิโลเมตร ไม่เคเลียนดูญาติให้เธอท่องเที่ยวในโรมแบบวันเดย์ทริป แม้ว่าจะไม่ได้ดูเมืองให้ทั่วแต่บุชราคัมก็พอใจมากแล้ว เธอแต่งตัวเหมือนนักท่องเที่ยวทั่วไป สวมหมวกทีมเบสบอลแยงกี้ส์ เดินทางเที่ยวชมกรุงโรมตามลำพังโดยเริ่มตั้งแต่จัตุรัสเวเนเซียซึ่งด้านหนึ่งเป็นที่ตั้งของพระราชวังแห่งแรกของโรมในยุคฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ปัจจุบันถูกใช้เป็นที่พิพิธภัณฑสถานเก็บรวบรวมภาพวาด รูปปั้น และผ้าปักประดับฝาผนัง จากนั้นก็เดินเท้าต่อไปที่โคลอสเซียม แวะขอพรที่น้ำพุเทรวี และตะลึงงันกับความงามของโบสถ์และมหาวิหารซึ่งตั้งตระหง่านบนลานกว้าง

“กรุงวาติกันเป็นรัฐอิสระที่เล็กที่สุดในโลก พื้นที่รูปสี่เหลี่ยมคางหมูล้อมรอบด้วยกำแพงสมัยยุคกลาง ยกเว้นมุมหนึ่งที่เปิดสู่จัตุรัสเซนต์ปีเตอร์”

บุชราคัมหยุดดูแผนที่เป็นระยะและแวะซื้อกาแฟดื่ม ท่าทาง

แบบนักท่องเที่ยงที่ไม่รู้ทางตั้งดูตมิจฉาชีพให้เข้ามาเสมอ แต่วันนี้
บุษราคัมปลอดภัยดีเพราะเธอรู้ว่าไมเคิลไม่มีทางปล่อยให้เธอไปไหน
ตามลำพังจริงๆ เลยสักครั้ง ต้องมีคนคุ้มกันอยู่ห่างๆ อย่างน้อย
สามคนเสมอ ส่วนโจรที่เคยล้วงกระเป๋าเธอวันนั้น บุษราคัม
ก็ไม่แน่ใจว่าไมเคิลจัดการเขาด้วยวิธีไหน

ทุกอย่างในนครรัฐวาติกันดูจะเคร่งขรึมและหรูหราจิตร
นอกจากปราสาทราชวังสวยงามและสถานที่ราชการแล้ว ที่นี้มีคุก
มีลานจอดเฮลิคอปเตอร์ มีตลาด ซูเปอร์มาร์เก็ตและสำนักพิมพ์
ของตัวเองซึ่งตีพิมพ์หนังสือพิมพ์รายวันเป็นภาษาอิตาเลียน เซอร์เจียน
และทมิฬ ที่นี้จึงเปรียบเสมือนพิพิธภัณฑน์มีชีวิต ตลอดทั้งวัน
บุษราคัมเที่ยวชมและถ่ายรูปพวกสวิสการ์ด⁵ ด้วยความตื่นเต้น
ตั้งใจว่าจะหาโอกาสมาเยือนอีก

เมื่อถึงเวลาที่จะต้องกลับ บุษราคัมแวะซื้อของที่ระลึกจากร
ร้านค้าซึ่งมีซิสเตอร์เป็นผู้ดูแล มีเสียงหวอดังแสบแก้วหูแต่ก็คง
เป็นเรื่องปกติของเมืองใหญ่ เธอกำลังจะกลับขึ้นรถแล้ว แต่
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ชีวิตของเธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น บุษราคัมกดรับสายเมื่อเห็นว่า
เป็นใครโทรมา

“บุษกำลังจะกลับแล้วค่ะพี่...ฮัลโลล...”

ปลายสายไม่พูดอะไร จู่ๆ สายก็ตัด แต่บุษราคัมได้ยินเสียง
ไซเรนรถตำรวจดังแว่วออกมาจากปลายสาย มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ
แน่ๆ ที่จะมียุทธตำรวจแล่นผ่านมาแทบจะเป็นจังหวะเดียวกัน
บุษราคัมมองไปรอบตัวเห็นผู้คนมากมายเดินขวักไขว่ การจราจร

⁵ ยามรักษาการณ์ชาวสวิส เป็นกองทหารจำนวน 120 คน ซึ่งเฝ้าหน้าพระราชวังวาติกัน มีหน้าที่
พิทักษ์องค์สันตะปาปา สวิสการ์ดแต่งเครื่องแบบสีน้ำเงินแดงและเหลืองจุดขนาด ซึ่งออกแบบโดย
ไมเคิล แองเจโล

บนถนนคับคั่ง มีนักท่องเที่ยวกำลังนั่งดื่มกาแฟที่โต๊ะกลางแจ้งหน้าร้าน ถัดไปคือพนักงานเก็บขยะที่ดูเหมือนจะมาผิดเวลา หรือผู้หญิงที่นั่งคุยโทรศัพท์อยู่บนระเบียงชั้นสองของโรงแรมและเอาแต่มองเธอมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว ทุกอย่างกวนใจเธอจนรู้สึกไม่ปลอดภัย

มีเสียงโวยวายดังขึ้นท่ามกลางฝูงชนเพราะกระจกหน้าร้านค้าแตกเป็นรู สัญชาตญาณบอกว่าเป็นรูกระสุน วิถียิ่งเฉียวศีรษะเธอไปนิดเดียว คนคุ้มกันของบุษราคัมปรากฎตัวและตอบสนองต่อเหตุร้ายทันที แต่พวกเขาล้มลง ที่หน้าผากมีรอยกระสุนและเลือดไหลเป็นทาง ผู้คนแตกฮือเป็นวงกว้าง

เป้าหมายของพวกมันคือคอนกรีตของตระกูลพีโอเร บุษราคัมออกวิ่งเข้าไปในอาคารรถไฟใต้ดิน เธอโยนโทรศัพท์ทิ้งเพราะรู้ว่ากำลังถูกตรวจจับสัญญาณ แม้จะกำลังถูกตามฆ่า แต่บุษราคัมสงบสติอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว ยืนอยู่ในสถานการณ์บีบคั้น สมองเธอยิ่งทำงานอย่างฉับไว การที่สถานะของเธอถูกเปิดเผย นั้นความหมายได้อย่างเดียวนั้นคือ เกือบเป็นหนอน

เมื่อนึกถึงใบหน้าคมเข้มน่ากลัวของคนผู้นั้น สายตาที่เขามองเธอเหมือนมองมดปลวกยังจำติดตา บุษราคัมตัดสินใจใช้ตู้โทรศัพท์สาธารณะโทร.หาคริส คนสนิทของเจ้านาย

“เราถูกตลบหลัง” คริสตะโกนตอบกลับมา ตามกำหนดการแล้วไม่เคิลจะรอเธออยู่ที่ร้านกาแฟที่ย่านจัตุรัสเวเนเซีย ที่นี่เป็นถิ่นของคอสตาซา การลอบสังหารครั้งนี้ต้องเกี่ยวข้องกับคาโปแห่งตระกูลคอสตาซาแน่นอน

“ฝีมือของพัลโคนี่ รีบหนี”

“อะไรนะ เขาเป็นลุงแก่ๆ ของพีโอเรนะ”

“พัลโคนี่คิดว่าบอสชายพีโอเรให้คอสตาซา ตอนนี้นั่นกำลัง

พาบอสไปที่สนามบินแล้ว แต่บอสไม่ยอมไปไหนถ้าไม่มีเธอ”

“ขึ้นบินไปเลยไม่ต้องรอฉัน นี่เป็นคำสั่ง” บุษราคัมตัดสินใจอย่างรวดเร็ว ตัดเรื่องพัลโคหนีออกไป ตอนนี้เรื่องสำคัญคือชีวิตของไมเคิล เขาไม่ใช่แค่พี่ชาย ไม่ใช่เจ้านาย แต่เป็นยิ่งกว่าญาติที่เธอเหลือเพียงคนเดียว “ฉันจะเบี่ยงความสนใจของพวกมันไว้เอง”

“ไม่! เราจะวนไปรับเธอ” เสียงของไมเคิลดังแทรกเข้ามา

“พี่ถูกยิงรีเปล่า”

“แค่นิดหน่อยน่า!”

“หนีไป หนีไปซะ หาทางหนีไปก่อน บุษเอาตัวรอดได้ บุษจะติดต่อกับพี่หลัง ถ้าไม่ไป พี่มีเรื่องกับบุษแน่!”

เธอตัดสายทิ้งก่อนจะกึ่งเดินกึ่งวิ่งกลมกลืนไปกับคนนับร้อยๆ ที่เดินไปเดินมาในสถานี เธอเห็นคนนำส่งสัมภาระสามสี่คนวิ่งลงบันไดสถานีมาแล้วแยกย้ายกัน บุษราคัมจึงโยนหมวกเบสบอลทิ้งถึงขณะปล่อยผมสยายและถอดแจ็กเก็ตออกมาผูกที่เอว ตอนนี้อาจจำเป็นต้องหาทางหลบหนีออกจากพื้นที่อันตราย แต่การใช้บัตรเครดิตจะทิ้งร่องรอยให้อีกฝ่ายตามได้ง่ายดาย บุษราคัมจึงล้วงทหาระเป๋าสตางค์ แต่เวรเอ๊ย เธอถูกล้วงกระเป๋าอีกแล้ว!

“แย่มากที่สุด” บุษราคัมบ่นพึมพำ เศษเงินที่มีตอนนี้อาจใช้ซื้อตั๋วราคาถูกสุดได้แค่เที่ยวเดียว แต่เธอต้องไป

เธอเสียบตั๋วเข้าช่อง เหล็กกั้นเปิดออกให้เธอเดินเข้าไปด้านในสถานี ลงบันไดมุ่งตรงไปที่ชานชาลา เส้นทางใจกลางเมืองเต็มไปด้วยผู้คนมากมาย รถไฟทั้งขาไปขากลับวิ่งสวนกันและสามารถมองเห็นชานชาลาฝั่งตรงข้าม ขณะที่กำลังรอขบวนรถลมหนาวพัดมาตามอุโมงค์กระหน่ำใส่ร่างเธอไม่ยั้ง บุษราคัมแข็งใจไม่หยิบแจ็กเก็ตออกมาใส่ อดใจรอจนกระทั่งรถไฟได้ดินเล่นมาถึงชายในชุดสูทสองคนเดินลงมาที่ชานชาลา สายตาหลุกหลิก

มองหาคน ในเมื่อมีรูปถ่าย ตอนที่พวกเขาเดินลงมาก็เป็นจังหวะ
ที่บุษราคัมก้าวขึ้นรถ เธอเลือกที่นั่งด้านท้ายขวา ก้มหน้าลงและ
ภาวนาให้รถออกจากซานซาลาเสียที

“ไปสักทีสิฯ เร็วเข้า”

บุษราคัมใจเต้นระทึกด้วยความหวาดกลัว และสองคนนั้น
ก็เห็นเธอ เสียงสัญญาณเตือนดังขึ้นถี่ๆ เพื่อแจ้งว่าประตูกำลังจะปิด
เสียงหัวใจของเธอก็ดังรัวแรงเสียงยิ่งกว่า พวกมันกระโจนขึ้นขบวน
ไม่ทัน หนึ่งในสองคนนั้นจึงเดินตามขบวนรถที่กำลังเคลื่อนตัวช้าๆ
ยกปิ่นขึ้นเลี้ยง

ปัง!

มีใครคนหนึ่งเข้ามาเตะสกัดมือปืนในวินาทีสุดท้าย วิธีกระสุน
พุ่งขึ้นเพดานซานซาลา รถไฟก็วิ่งพ้นจากสถานี กลืนหายไปใ
ความมืดของอุโมงค์ บุษราคัมเหลียวมอง พอเห็นว่าเป็นฟรานเชสโก
ที่ยืนตระหง่านราวกับเงามืดอยู่บนซานซาลา เธอก็รีบหลบก้มหน้าลง
ตามเดิม ฟรานคาไปหรีตจ้องมองขบวนรถไฟตามไปจนสุดสายตา
ถึงจะไม่ทันเห็นหน้า แต่เขาจำได้ว่าเธอคือคอนซิเกเรียเรของฟิโอเร
ไม่ผิดแน่...

ถ้าอยากจะเล่นไล่จับ เขาก็ไม่รังเกียจ อยากจะรู้แน่กว่า
คอนซิเกเรียเรผู้ชาญฉลาดจะหาทางหนีรอดเงื้อมมืออิทธิพลของเขา
ได้อย่างไร ฟรานเชสโกบุตรรอยยิ้มขึ้นมาบางๆ ก่อนจะมองชาย
ชุดสูททั้งสองคนที่ถูกวิได้จัดการจนหมอบอยู่กับพื้น ร่างสูงสง่าใช้
สันรองเท้ากระแทบหลังมือของมือปืนอย่างแรง แต่อีกฝ่ายก็ไม่กล้า
ส่งเสียงร้องสักแอะ

“วีโต้ ฉันต้องการได้ตัวผู้หญิงคนนั้นแบบเป็นๆ ดักจับ
ที่สนามบิน สถานีรถไฟ ทำเร็ว ทุกช่องทางที่ออกนอกเมือง บอก
เครือข่ายโรงแรมของเราด้วย ถ้ามีหญิงผมดำมาเช็กอินตามลำพัง

แจ้งฉันทันที”

“ครั้นนาย”

ปนชบวรณ์ไฟใต้ดิน บุษราคัมยังคงนั่งตัวแข็งที่ด้วยความหวาดกลัว แม้ว่าจะพยายามสงบจิตสงบใจก็ตามเถอะ แต่สายตาดูร้ายของเขายังคงตามหลอกหลอน ช่มชู้สติของเธอจนกระเจิดกระเจิงจนอยากจะหนีไปให้ไกล แต่จะไปไหนดีเล่า... มีที่ไหนที่เธอจะหลบผู้ชายคนนี้ได้พ้นบ้าง

หันไฉนเธอก็คิดออก มีอยู่ที่หนึ่งที่คาบอแห่งตระกูลคอสตาซาไม่มีวันเอื้อมถึง และอยู่ไม่ไกลจากที่นี่เลย

2

หลบซ่อนตัว

สองเดือนต่อมา

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนติดปีก ในสหรัฐอเมริกา มีตระกูลมาเพียยี่สิบหกตระกูล ทำตระกูลอยู่ในนิวยอร์ก และตระกูลฟิโอเรกั้แข็งแกร่งที่สุด และอำนาจในองค์กรมีการเปลี่ยนแปลง เมื่อ ไมเคิล ฟิโอเร ถูกพัลโคเน่ผู้เป็นลุงตามไล่ล่าและพยายาม เปลี่ยนนดุลอำนาจ กวาดล้างพวกกลุ่มยังเติร์กในตระกูลให้อ่อนกำลังลง ไมเคิลเป็นผู้บริหารคณะกรรมการรุ่นใหม่ซึ่งมีบทบาทคุมทุกตระกูล ดังนั้นตระกูลต่างๆ จึงลงความเห็นว่าขยายอิทธิพลเร็วเกินไป จำเป็นต้องลิดกึ่งเพื่อปรามไว้เสียบ้าง ดังนั้นพวก คณะบริหารจึงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นต่อการกระทำของพัลโคเน่

หลังจากถูกตามไล่ล่า ไมเคิลเก็บตัวเงียบเพื่อรอจังหวะโต้คืน วันหนึ่งเขาเพิ่งออกมาจากสถานของพ่อผู้ล่วงลับที่นิวเจอร์ซีย์ ตอนนี้งานในนิวยอร์กของเขามีพวกเอฟบีไอกับลูกน้องของไอ้พัลโคเน่ ยัวะเยี้ย สายตาของทุกตระกูลกำลังจับจ้องและพร้อมจะบดฟิโอเร

ให้ละหากมีโอกาส

ไอ้พวกคอสตาสากำลังหลบซ่อนเพื่อดูท่าทีขององค์กร
ฝั่งอเมริกา ไม่เคลียร์เท่าทันว่าฟรานเชสโกพร้อมจะสยายปีกเข้ามา
มีอิทธิพลได้ทุกเมื่อ ซึ่งสถานการณ์ของไมเคิลตอนนี้ไม่ค่อยดีเท่าไร
เพราะตราบไคที่เขายังเด็ดหัวลูจทรยศไม่ได้ เสถียรภาพในมือก็จะ
ยังคงอ่อนแอ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงส่งทหารและมือดีทั้งหมด
ไปควานหาตัวบุชราคัมผู้ซึ่งถูกทิ้งไว้ที่อิตาลี

“ไม่พบ”

ไมเคิลเงยหน้ามองคริสแล้วพูดด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด

“หมายความว่ายังไง ทาตัวไม่พบ!”

“หาทั่วทุกที่ในโรมแล้วครับบอส สืบข่าวผ่านทางพวกตำรวจ
แล้วก็ไม่มี ผมขยายการค้นหาไปที่เมืองรอบๆ และเมืองอื่นๆ
ในยุโรป บัตรเครดิต สัญญาณโทรศัพท์ ผมตรวจทุกอย่างแต่ไม่มี
เบาะแสเธอเลย...”

“พวกคอสตาสามีความเคลื่อนไหวอะไรไหม”

“ฟรานเชสโกสั่งตามล่าคอนชีเกเรียเรของเรอยู่เช่นกัน
บอสครับ บางทีเธออาจจะ...”

“ตามหาให้เจอ”

ไมเคิลคำราม กัดฟันกรอดจนเส้นเอ็นที่ลำคอปูดขึ้นมา

“และฉันต้องการตัวน้องสาวฉันกลับคืนมาแบบไม่มีอะไร
บุบสลาย”

“ครับนาย”

ไมเคิลตึงเครียด เต็มไปด้วยโทสะสังหาร เขากับบุชราคัม
เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก ไปพายเรือเล่นด้วยกันทุกหน้าร้อน
เขาชอบขี่จักรยานแต่เธอไม่ชอบ แต่เขาก็ลากเธอไปขี่จักรยาน
ด้วยกันจนได้เสมอ เขาจะหัวเราะสนุกสนานตอนที่เขยรีให้น้อง

ออกแรงปั่นขึ้นเนินจนลื่นห้อย แล้ววันต่อมาเธอก็เอาคืนด้วยการ
แย่งขนมของเข้าไปกินจนหมด

เขาเป็นลูกคนเดียว แต่ว่าเวลาบุษราคัมมีปัญหา เขาก็จะ
ถลามายืนตรงหน้า หุบอกดั่งปีกๆ แล้วพูด

“ใครแกล้งน้อง บอกที”

เมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แล้วก็อย่าลืมนึกว่าโลกแห่งความจริงนั้น
โหดร้าย ตอนนี้มีศัตรูอยู่รอบด้าน เขากลับไม่สามารถปกป้องเธอได้
เวลานี้บุษราคัมกำลังต้องการความช่วยเหลือ แม้จะรู้ว่าบุษราคัม
เป็นคนเฉลียวฉลาด คิดแผนการฉับไวและเอาตัวรอดได้ แต่ครั้งนี้
บุษราคัมต้องดิ้นรนหาทางรอดเอาเองโดยปราศจากเกราะคุ้มกัน

“เจ้านายคะ” หญิงสาวสวยคนหนึ่งก้าวเข้ามาวางมือบนไหล่
กำยำ “ให้ฉันช่วยพาคูณเข้าไปด้านหลังในะคะ”

ไมเคิลตัวต้วต่ายตาถมึงทึงและมัดมือของหญิงคนนั้นออกไป
“ถ้าฉันเห็นเธอถอดหน้ากานั้นอีกครั้งเดียว ฉันจะโยนเธอลง
บ่อจระเข้ หน้าทีของเธอคือสวมหน้ากานั้น คอยเดินตามฉันแล้ว
หุบปาก”

“ค่ะ”

หญิงสาวถอยกรูดด้วยความหวาดกลัว รีบหยิบหน้ากากั้นยื่น
ขึ้นมาสวม ปลอมตัวเป็นคอนชิเกรียเร

ไมเคิลจำเป็นต้องปกปิดเรื่องที่บุษราคัมหายตัวไปเพื่อ
ความปลอดภัยของตัวเอง และก็เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของ
ฟรานเชสโกให้เลิกติดตามไล่ล่าเธอด้วย อิตาลีเป็นถิ่นของพวกเขา
คอสตาซา ฟรานเชสโกเป็นผู้ล่าเหยื่อที่ไร้เมตตา บุษราคัมเพิ่งจะ
หายมาด้วยการรีดเงินห้าร้อยล้านเหรียญ หากฐานะคอนชิเกรียเร
ของบุษราคัมถูกเปิดโปงเมื่อไร ไมเคิลก็หวังใจว่าฟรานเชสโก
จะฆ่าเธอทิ้งโดยไม่ลังเลแน่

“เธออยู่ที่ไหนกันเนอะบุษ”

ทหากเป็นเมื่อสองพันปีก่อน โคลอสเซียมที่เหลือซากผุพัง ในปัจจุบันก็คงจะยืนยงสง่างาม เสาหินแต่ละต้นสลักเสลาสวยงาม อัจฉจันทร์อัดแน่นไปด้วยผู้ชมที่มาดูการแข่งขันต่อสู้สิงโต ส่งเสียง โห่ร้องกระหึ่มทำให้เกลดิเอเตอร์หรือนักสู้ที่ให้ความบันเทิงแก่ผู้ชม เร่งจัดการสิงโต บนพื้นสังเวียนมีแต่เลือดและทราย เจ้าสัตว์ร้าย ตัวมหึมาจ้องมองเหยื่อด้วยความหิวโหย มันเดินประกบเกลดิเอเตอร์ ด้วยแววตาดุร้าย พร้อมจะฉีกกระชากเนื้อเกลดิเอเตอร์ผู้อ่อนแรง ให้เป็นชิ้นๆ

แต่ ณ ปัจจุบันคือยุคคริสต์ศักราช 2020 สังเวียนเลือดพล่าน มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง และบุษราคมรู้ว่าในตอนนี่เธอคือเหยื่อ ส่วน ฟรานเชสโก คอสตาซา คือสิงโต สิ่งที่ยึดที่กำลังอ่อนแอควรทำ คือหนี ถ้าหนีไม่ได้ก็หลบซ่อนตัว

ฟรานเชสโกยังคงตามความหาตัวคอนชิกเรียเรตวัน้อยคนนั้น อย่างไม่ลดละ แต่ผู้หญิงต่างถิ่นคนเดียวไม่ได้คณนามือเขาเลยสักนิด หลังจากเวลาผ่านไปสองเดือน เธอกลับหายใจร่ำร้อง รวยกับไร้ตัวตนบนโลกใบนี้อย่างสิ้นเชิง ถ้าไม่ฉลาดเฉลียวจน หลบหนีไปได้ก็อาจจะตายไปแล้ว แต่เมื่อเธอสั่งให้ลองตรวจสอบ ข้อมูลคนตายในช่วงนี้ก็ไม่มีบุคคลที่ตรงกัน ความลึกลับของเธอ ทำให้เขายังตั้งอกตั้งใจจับเธอให้ได้

“เธอคงไม่ได้อยู่ในโรมนานแล้ว และเธอก็ไม่ได้ปรากฏตัว อยู่ข้างไม่เคล็ดด้วย แสดงว่าเธอยังติดอยู่ในถิ่นของเรา สั่งให้คน ขยายพื้นที่ตามหาออกไปที่ประเทศข้างเคียงด้วย”

“แต่ภาพถ่ายล่าสุด ผู้หญิงสวมหน้ากากที่ชื่อทอปัดอยู่กับ

“ไม่เคลิแล้วนะครับ”

วีโต้วางรูปถ่ายที่สายของคอस्ताซาส่งมารายงาน เป็นภาพไม่เคลิหนังรถเข็นโดยมีหญิงสาวสวมหน้ากากฮันเนียเดินตามไม่ห่าง ภาพถูกถ่ายได้ที่สุสานของอดีตผู้นำตระกูลฟิโอเร ซึ่งดูจากภาพรวมแล้ว ไม่เคลิยังคงสามารถสั่งการให้คนของตระกูลเคลื่อนไหวได้ แม้ว่าจะถูกลุงแห่ๆไล่ล่าอยู่ก็ตาม แต่ฟรานเชสโกไม่สนใจดูภาพถ่ายตรงหน้าเลยสักนิด

“เขากำลังอยู่ระหว่างหลบซ่อนตัว แต่กลับถูกถ่ายภาพในที่สาธารณะได้มากมาย ไม่คิดว่ามันแปลกหรือ”

“เอ่อ... ครับ”

“คำตอบที่พอจะอธิบายได้ก็คือผู้หญิงสวมหน้ากากที่อยู่ข้างไม่เคลิเป็นตัวปลอม นายเร่งตามล่าผู้หญิงคนนั้นให้เจอก่อนไม่เคลิ เธอจะเป็นกุญแจสำคัญที่เราจะใช้ประโยชน์ได้”

“ครับนาย”

ฟรานเชสโกกับคนของเขาอาจจะรู้ชื่อลูบลิอิกในโรมทุกก้อนเพื่อตามหาเธอ แต่เขากลับลืมนสถานที่แห่งหนึ่งไป เป็นสถานที่ที่อยู่ใต้จมูกของเขานี้เอง คนที่มาเพียงสองตระกูลกำลังเร่งตามหานี้กำลังเดินทอดน่องไปตามตรอกเล็กๆ ในนครรัฐวาติกัน ชุดเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ดูซึ่งขังเป็นการเป็นงาน แต่สีหน้าที่สงบนิ่งทำให้เธอดูมีเมตตาและอบอุ่นเหมือนแม่พระ เป็นภาพลักษณ์ของสตรีผู้อุทิศตนให้พระเจ้า

ชื่อใหม่ของเธอคือแอนนา เจ้าหน้าที่ผู้ช่วยประจำสำนักซีวาติกัน

ตอนที่กำลังหลบหนี บุชราคัมนี้ก็ขึ้นได้ว่าคุณแม่อธิการเคยเล่าถึงขั้นตอนการเตรียมพร้อมเป็นนักบวชหญิง ดังนั้นเธอจึงมุ่งหน้ามาที่นครรัฐวาติกัน และสมัครเข้าเป็นโปสตุลันต์ ซึ่งเป็นลำดับขั้น

การบวชก่อนที่จะกล่าวถวายชีวิตรับใช้พระเจ้าเพื่อเป็นซิสเตอร์
เต็มตัว

“เธอชื่อ แอนนา ทอมป์สัน มาจากมูลนิธิมิชชันนารี
ที่นิวเจอร์ซีย์ เป็นลูกศิษย์ของซิสเตอร์เทเรซ่า...มาพบฉันเพื่อสมัคร
เข้าร่วมคณะคาร์เมไลท์^๑ แต่เอกสารสูญหายเพราะถูกล้วงกระเป๋า”

“ค่ะ”

ซิสเตอร์วินเซนซา คุณแม่อธิการของสำนักชีวาติกันมอง
บุษราคัมผ่านแว่นตา แวตาของหญิงวัยห้าสิบดูขมวด บุษราคัม
อ้างชื่อเพื่อนที่โตมาด้วยกันในสำนักชี แม้ว่าเธอจะได้รับอุปการะ
จากตระกูลฟิโอเร ส่วนแอนนามุ่งมั่นในเส้นทางรับใช้พระเจ้า ทั้งคู่
ยังคงติดต่อกันและแอนนาก็บอกเธอว่ากำลังเตรียมตัวเดินทางมา
วาติกัน

ซิสเตอร์หรีต่าจ้องอย่างไม่ค่อยพอใจ เพราะบุษราคัมแต่งตัว
ผิดระเบียบการสมัครเข้าร่วมคณะ ซิสเตอร์วินเซนซาจึงส่ายหน้า
พรางพึมพำ “นี่แหละหนา วัยรุ่นอเมริกัน”

บุษราคัมหายใจไม่ทั่วท้องขณะซิสเตอร์วินเซนซายกหูโทรศัพท์
ติดต่อทางไกลกลับไปยังนิวเจอร์ซีย์เพื่อตรวจสอบ เสียงเรียก
ปลายสายยาวนานในความรู้สึก แต่ในความเป็นจริงแล้วสัญญาณ
โทรศัพท์ดังแค่สามครั้ง ผู้ที่อยู่ปลายสายก็ตอบกลับมา ซิสเตอร์
วินเซนซาจ้องหน้าเธอก่อนจะขอพูดกับซิสเตอร์เทเรซ่า คุณแม่อธิการ
ผู้ดูแลสำนักชีในนิวเจอร์ซีย์ ทั้งคู่ทักทายกันตามมารยาท และยิ่งเข้า
ประเด็นทันที

“มีเด็กชื่อ แอนนา ทอมป์สัน มาพบดิฉันเพื่อสมัครเข้าร่วม

^๑ ซิลบหรือซีมีต เป็นนักบวชหญิงของคริสตนิกายโรมันคาทอลิก ที่ใช้ชีวิตอย่างผู้เสียสละความยินดี
ทางโลก ตัดขาดจากญาติมิตรและสังคมภายนอก ซอนเร็นตนอยู่ในอารามเฉพาะเขตพรต มีชีวิต
อยู่กับการรำพึงภาวนาอย่างเคร่งครัด โดยไม่ยุ่งเหยิงออกมาสู่โลกภายนอกตลอดชั่วชีวิต
ถือกันว่าเธอได้ตายไปแล้วจากโลกเดิมเพื่อดำเนินชีวิตใหม่เป็น ‘นักโทษสมัครใจ’ ของพระเจ้า

คณะคาร์เมไลท์ เธอยืนยันว่าเป็นลูกศิษย์ของท่าน แต่ไม่มีหลักฐาน
ระบุตัวตน”

บุษราคัมก็ลั่นหายใจ

“โอ...แอนนา เธอช่างมีศรัทธาแรงกล้า” คุณแม่อธิการเทเรซ่า
ตอบกลับมา “เธอป่วยหนักและออกจากสำนักซีเพื่อกลับไปรักษาตัว
ที่บ้าน แต่เธอยังมีศรัทธาที่จะเดินทางไปเพื่อรับใช้พระเจ้า”

เมื่อได้ยินคำยืนยัน ท่าทีเย็นซาของซิสเตอร์วินเซนซาก็คลายลง
บุษราคัมก็แอบถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อซิสเตอร์วางหูโทรศัพท์

“ซิสเตอร์เทเรซ่ายินดีอย่างยิ่งที่เธออุทิศตนรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้า
และจะส่งเอกสารของเธอตามมาให้ภายหลัง”

“ขอบพระคุณมากค่ะ”

“สำนักซีคณะคาร์เมไลท์มีอายุมากกว่าสองร้อยปีแล้ว เราไม่ได้
ขังตัวเองอยู่ในอารามเพื่อตัดขาดจากโลก แต่เราเป็นแสงสว่าง
ส่องโลกจากภายในนั้น ต่อให้เธอมีศรัทธาจนสามารถต่อสู้ความ
เจ็บป่วยและมาถึงที่นี่ได้ แต่ฉันต้องการคำตอบว่าเธอมีความมุ่งมั่น
ที่จะเข้าร่วมได้มากน้อยเพียงใด”

“ดิฉันกำลังค้นหาคำตอบนั้นค่ะ”

“เธอมีความศรัทธาที่จะอุทิศตนเพื่อพระเยซูด้วยใจบริสุทธิ์
ใช่หรือไม่”

“แน่นอนค่ะ”

“ฉันต้องแน่ใจว่าเธอมีศรัทธาแรงกล้าอย่างแท้จริง ไม่ได้
มาสมัครเพื่อหนีชีวิตทางโลก เพราะชีวิตในอารามไม่ได้สะดวกสบาย
เข้าใจใช่หรือไม่”

“ทราบแล้วค่ะ”

“ในระหว่างที่เอกสารยืนยันตัวตนของเธอยังไม่ถึง ฉัน
ก็ไม่สามารถพินระเบียบได้ เพราะฉะนั้นเธอจะต้องทำงานเป็น

เจ้าหน้าที่ประจำสำนักซีของเราไปก่อน คอยเรียนรู้เกี่ยวกับการบวช และการใช้ชีวิตในนี้ หากเอกสารมาถึงพร้อมแล้วและเธอยังมีใจแน่วแน่ ฉันก็จะยินยอมให้เธอเข้าร่วมคณะ ไม่ทราบว่ามีอะไรขัดข้องหรือไม่”

“ไม่มีค่ะซิสเตอร์”

ซิสเตอร์วินเซนซามองเธออยู่อึดใจ ก่อนจะสั่นกระดิ่งเรียกซิสเตอร์ลูเซียเข้ามาพบ

นับตั้งแต่วันนั้นมา บุษราคัมจึงหลบซ่อนในสำนักคาร์เมลไลท์ ในฐานะเจ้าหน้าที่ประจำสำนักซี หากผ่านการประเมินจึงจะได้รับอนุญาตให้ขยับขึ้นเป็นเด็กฝึกภาวนา มีกำหนดระยะเวลาฝึกหกปี ไปสตุลันต์จะอยู่ภายใต้การดูแลของซิสเตอร์หนึ่งคนเพื่อฝึกฝน ทบทวนการภาวนา การทำวัตร การรำพึงแบ่งปันพระวาจาของพระเจ้า ทบทวนหลักคำสอนและข้อความเชื่อต่างๆ บุษราคัมเติบโตในสำนักซีอย่างค่อยๆ เติบโตและรู้ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นอย่างดี เธอจึงปรับตัวเข้ากับสถานที่แห่งนี้ได้ไม่ยาก แม้จะปลอดภัยแต่ก็ระวังตัวทุกฝีก้าวไว้ก่อนจะดีกว่า

เมื่อทุกอย่างพร้อม เธอจะหาทางกลับนิวยอร์กให้เร็วที่สุด

ในสภาพถูกตัดขาดจากโลกภายนอกแทบจะสิ้นเชิงนี้ทำให้เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับไมเคิลบ้าง คีจิงัดข้อกับฟัลโคนี่เป็นอย่างไรบ้าง เธอหวังว่าเจ้านายจะตั้งหลักตอบโต้กลับไปได้ก่อนที่จะถูกพวกคอสตาซาฉวยโอกาส วันนั้นตอนที่บุษราคัมหลบหนีไปที่รถไฟใต้ดิน ชายคนนั้นตั้งใจจะเอาชีวิตเธอ

วันแล้ววันเล่า คินแล้วคินเล่าที่เธอนอนลี้มตาโพลง รู้สึกพะอืดพะอมมวนท้อ่งไปหมด บุษราคัมจะทบทวนความทรงจำและอยู่คนเดียวเงียบๆ นับจากนี้ไปเธอต้องเอาตัวรอดเพียงลำพัง... นี่ไม่ใช่ครั้งแรก เพราะตั้งแต่จำความได้ เธอก็ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีบ้าน

แม้จะเติบโตและใช้ชีวิตอย่างเข้มแข็งเพียงใด แต่ลึกๆ ในหัวใจ
ของบุษราคัมวูปโหวง หวาดกลัวและเต็มไปด้วยความวิตกกังวล

แต่แล้วแสงตะวันรุ่งอรุณตรงขอบฟ้ากับสายลมวูปใหญ่
ที่ปะทะร่างของเธอนั้นช่วยกันปลอบประโลมให้ความหวัง แสงตะวัน
สีทองสะท้อนเข้านัยน์ตา อาบทั่วทั้งบริเวณลานกว้างเบื้องหน้า
มหาจัตุรัสแห่งดงาม ดุจอาบชลอมด้วยทองคำเหลืองอร่าม

บุษราคัมปาดหน้าตาที่ถึง คนเราเกิดมาหนเดียวตายหนเดียว
ในเมื่อเกิดมาตามลำพัง หากจะตายเพียงลำพัง มันก็ไม่แปลกอะไรนี่
เพราะฉะนั้นไม่มีอะไรที่ต้องกลัว

วันนี้ครบสองเดือนแล้วที่เธอหลบซ่อนอยู่หลังกำแพงสำนักชี
บุษราคัมเดินไปตามระเบียงวิหารก็จะมาถึงเขตสำนักชี เป็นอาคาร
สี่ไต้ล้าไม้ไ้กตั้งตระหง่าน ประตูสีเขียวแกะสลักลายเปิด หินอ่อน
ตกแต่งผนังด้านนอกอาคาร สองมือหอบข้าวของเต็มไปหมด

“ไปซื้อของแค่นี้ซ้ำจริงๆ จัดการตากผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว
หรือยัง”

“ยังคะ ดิฉันจะรีบไปเดี๋ยวนี้”

การเป็นเด็กฝึกงานในฐานะเจ้าหน้าที่ แปลว่าเธอยังมีสิทธิ์
ออกจากเขตพรตเพื่อไปติดต่อกับโลกภายนอกอยู่บ้าง แต่โลกภายนอก
ที่ว่าก็มีขอบเขตไม่เกินกำแพงนครรัฐวาติกัน เธอได้สถานที่หลบซ่อน
จากเงื้อมมือของคาโปฟรานเชสโกได้อย่างสมบูรณ์แบบ แต่
ในขณะที่เดียวกันก็เป็นกรงขังเธอไว้ ซิสเตอร์ลูเซียเป็นพี่เลี้ยง
ที่เก่งกาจในด้านกดขี่ใช้แรงงาน ตอนที่เธอถูกลังให้ชักชุดชั้นใน
และทำความสะอาดห้องนอนให้นาง บุษราคัมก็ถอนใจ ไม่นึกเลยว่า
ชีวิตจะเหวี่ยงงานสาวใช้มาให้จนได้ ตั้งแต่ได้รับอุปการะจากตระกูล

พีโอเร แค่ล้างถ้วยกาแฟเธอก็ไม่เคยต้องทำเลยด้วยซ้ำ

หลังจากซักผ้าจำนวนมากมาแต่ไม่กี่วัน นีวีเรียงามนุ่มนึ่งมของเธอก็ถลอก พอซักผ้าเสร็จยังไม่ทันได้พัก ซิสเตอร์ลูเซียก็มีงานใหม่ให้เธอไปเฝ้าหน้าร้านขายของที่ระลึก ไปช่วยโปสตุลันต์คนอื่น ๆ จัดของขึ้นชั้นวาง บุษราคัมก็เลือกตอบเฉพาะคำตอบที่อีกฝ่ายอยากได้ยิน

“คะซิสเตอร์”

“ถ้าทางนั้นไม่มีงานแล้วก็ให้รีบกลับมาช่วยทางนี้ทำครวั”

“คะซิสเตอร์” ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ผู้ช่วยประจำสำนักชีวาติกันฟังดูดีแต่แท้จริงแล้วก็ไม่ต่างอะไรจากคนรับใช้เลยสักนิด เนื้อตัวของเธอบวดเมื่อยเพราะงานหนักและต้องนอนบนเตียงไม้แข็งๆ ที่หามุมสบายไม่เจอ นานเป็นสัปดาห์ที่เดียวกว่าบุษราคัมจะคุ้นกับธรรมเนียมบำเพ็ญภาวนาของคณะคาร์เมไลต์ เธอทำงานตามคำสั่งเจียบๆ โดยไม่ปริปากบ่น พยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยเพราะอาจจะต้องเจอคำถามที่ถามมามากมาย บุษราคัมพร้อมจะหลบหนีกลับนิวยอร์ก ติดอยู่ปัญหาเดียว...เธอไม่มีพาสปอร์ต

ทางเลือกของเธอมีสองทาง หนึ่ง...ออกจากนครรัฐวาติกันเพื่อไปติดต่อสถานทูตสหรัฐฯ

หรือสอง...หาทางติดต่อสันตะสำนัก⁷ เพื่อขออนุญาตให้ทำพาสปอร์ตวาติกัน

ทางที่หนึ่งตัดทิ้งไปได้เลย เชื่อขนมกินได้เลยว่าพวกคอสตาซาดักรอเธออยู่ ส่วนทางที่สอง เธอต้องได้รับการรับรองจากหัวหน้าคณะคาร์เมไลต์ และเธอจะมีสิทธิ์ก็ต่อเมื่อผ่านการฝึกและได้รับ

⁷ สันตะสำนัก หรือ อาณาจักรอันศักดิ์สิทธิ์ คือสถาบันฝ่ายปกครองศาสนาในกำกับของมุขนายกแห่งกรุงโรม อันเป็นตำแหน่งประมุขของคริสตจักรโรมันคาทอลิกทั้งหมดด้วย สันตะสำนักเป็นที่ตั้งของรัฐบาลกลางของคริสตจักรโรมันคาทอลิก

การยอมรับว่าเป็นซิสเตอร์เต็มตัวแล้วเท่านั้น
ปวดหัวจริง!

ทากมองจากแผนที่ อิตาลีดูห่างไกลจากประเทศอื่นๆ ในยุโรป ตามลักษณะภูมิประเทศอิตาลีถูกกั้นด้วยทะเลและเทือกเขา แต่ทางด้านจิตใจแล้วอิตาลีถูกแบ่งโดยความศักดิ์สิทธิ์ของพระสันตะปาปา ร่องรอยของอดีตจะปรากฏทั่วทุกหนทุกแห่ง บ้านเรือนบางหลังอาจจะปลูกทับอยู่บนโบราณสถานยุคโรมัน วิถีชีวิตของบางท้องถิ่นเหมือนหยุดเวลาไว้เมื่อหลายศตวรรษก่อน ในขณะที่คนรุ่นใหม่โดยสารรถไฟฟ้ามุ่งหน้าสู่อนาคต

“ดีจริงที่เธอใช้คอมพิวเตอร์ได้คล่องนะ เราปวดหัวกับมันทุกวัน” พวกซิสเตอร์ที่บำเพ็ญภาวนาในเขตด้านในต่างให้ความสนใจกับคอมพิวเตอร์จอตู้แบบตกรุ่นไปเกือบสิบปี แต่คณะคาร์เมลไลท์ยังพอใจที่จะใช้งาน หน้าจอมันทำงานค้างบ่อย บุษราคัมกำลังหอบตะกร้าผ้าไปซักจึงเข้ามาช่วยดู ปรับโปรแกรม อัปเดตระบบนิดหน่อย

“เธอใช้โปรแกรมเอ็กเซลได้ใช่ไหม”

“ได้ค่ะ ฉันทำได้คล่อง”

“ดี เราต้องสรุปค่าใช้จ่ายส่งให้สันตะสำนักทุกเดือน ฉันใช้โปรแกรมคำนวณไม่ถนัด ตัวเลขมันยุบยิบเต็มไปหมด แกรมเกลียดเวลาที่ต้องรับส่งเอกสารผ่านอีเมล กดผิดกดถูก โดนดูจากปลายทางก็บ่อย มีอยู่ครั้งหนึ่งฉันเปิดอีเมลจากสันตะสำนักไม่ได้ ต้องลำบากให้พวกเจ้าหน้าที่ช่วยกันชนคอมพิวเตอร์ไปหาคนที่ส่ง อยุ่ปรากฏว่าฉันลืมเปิดอินเทอร์เน็ต อายจนถึงวันนี้” พวกซิสเตอร์สูงวัยหัวเราะกันคิกคักและขอให้เธอช่วยสอนวิธีส่งอีเมล

“เปิดเพลงด้วยได้ไหม ฉันอยากฟังเพลงของ ริกกี้ มาร์ติน ฟังแล้วกระชุ่มกระชวยดี”

“ได้ค่ะ” บุษราคัมไม่ขัดข้อง ถ้ามีจังหวะที่พวกซิสเตอร์เปลอเมื่อไร เธอจะแอบติดต๋อไม่เคิล

แต่แล้วสายตาของเธอก็เห็นอีเมลที่ส่งมาจากมูลนิธิวีเจอรี่ซี่ คุณแม่อธิการสงฆ์พาสปอร์ตซึ่งเป็นเอกสารที่ยืนยันตัวตนของแอนนา ทอมป์สัน มาให้นานแล้ว แต่ซิสเตอร์ผู้ใช้คอมพิวเตอร์ไม่ได้สนใจเปิดอ่าน ไม่สิ...เปิดอ่านแล้วแต่เครื่องปริ้นต์เสียก็เลยยังไม่ได้ส่งให้ซิสเตอร์วินเซนซาร์บทราบ บุษราคัมจึงแอบเนียนลบอีเมลทิ้งไป

“ปิดเพลงนั่นซะ! นรกตนใดดลใจให้พวกเธอกระทำผิดบาปนี่มันเลยเวลาเปิดใช้คอมพิวเตอร์แล้ว และไม่อนุญาตให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องแตะต้องมัน” ซิสเตอร์ลูเซียจอมร้ายกาจเดินเข้ามาลีหน้าซิ่งซัง พวกซิสเตอร์คนอื่นๆ จึงรีบแยกย้ายออกไป บุษราคัมที่กำลังแอบพิมพ์อีเมลเพื่อส่งข่าวให้ไมเคิล จึงจำเป็นต้องกดลบข้อความทิ้งไป จงใจซ่อนไอคอนโปรแกรมอีเมลเพื่อถ่วงเวลาให้พวกซิสเตอร์ทำงานยากขึ้น

บุษราคัมรีบปิดเพลงปิดคอมพิวเตอร์และยื่นมองซิสเตอร์ลูเซียซึ่งผู้ดูแลปิดล็อกห้อง

“ดิฉันเพียงแต่ช่วยให้งานของซิสเตอร์โรซานาง่ายขึ้นค่ะ”

“มันไม่ใช่หน้าที่ของเธอ การถือภาวนาของเราคือการตัดขาดจากโลกภายนอก หากเธอยังโหยหาอินเทอร์เน็ต เธอก็ไม่เหมาะสมที่นี่”

ก็ใช่ละสิ...บุษราคัมคิดในใจ ก่อนจะฉีกยิ้มแล้วตอบ

“ค่ะซิสเตอร์”

อีิงเวลาผ่านไป บุษราคัมก็ยังร้อนใจและพยายามเตรียมความพร้อมเพื่อที่จะหลบหนีไว้ ในนครรัฐวาติกันแห่งนี้ พลเมืองที่อาศัยอยู่ล้วนเป็นคนที่ทำงานในนี้หรือเป็นคณะทูตในนามโบสถ์คาทอลิก ผู้ที่มีสิทธิ์จะได้พาสปอร์ตหรือได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ ทั้งหลายนี้จะผูกพันกับองค์สันตะปาปา เมื่อเงื่อนไขสิ้นสุดลง สิทธิพิเศษก็ถูกยกเลิกไปด้วย มีเพียงองค์สันตะปาปาผู้เดียวที่จะขาดจากสิทธิพิเศษนี้ก็ต่อเมื่อความตายมาเยือน ในขณะที่เธออาจจะตายก่อนได้เข้าใจสิทธิ์พิเศษนั้นด้วยซ้ำ

และแล้ววันหนึ่งคุณแม่อธิการ ซิสเตอร์วินเซนซาก็เรียกเธอเข้าพบ และมักจะเริ่มต้นบทสนทนาด้วยคำชมเสมอ

“เธอเป็นผู้มีศรัทธา”

“ขอบพระคุณค่ะ”

“รายได้ของเรามาจากเงินบริจาคและการค้าของที่ระลึก ปกติแล้วนักท่องเที่ยวไม่ค่อยสนใจซื้อสายประคำหรือไม้กางเขน ซึ่งเป็นงานฝีมือของคณะคาร์เมไลท์เท่าไรนัก แต่ซิสเตอร์ลูเซีย บอกว่าวันไหนเธอไปเฝ้าร้านขายของที่ระลึก ใช้เวลาแค่ชั่วโมงเดียว สินค้าถึงกับหมดร้าน ไม่พอขาย เธอใช้วิธีอะไร”

บุษราคัมก้มหน้าลง ความจริงแล้วเธอใช้วิธีขึ้นราคาเท่าตัว เพื่อสร้างภาพความศักดิ์สิทธิ์ เพราะความคิดของคนทั่วไปมักจะคิดว่าของแพงคือของดีมีคุณค่า งานฝีมือแกะสลักมีเพียงชิ้นเดียว และไม่มีทางซ้ำใคร บุษราคัมจึงสร้างภาพลวงตาผ่านราคาขายและก็ได้ผลดีเยี่ยม ซึ่งวิธีนี้ทำให้เธอพอจะแอบเก็บทุนรอนสำหรับหลบหนีได้พอสมควรแล้ว ซิสเตอร์วินเซนซาเริ่มระแคะระคายอะไรแล้วหรือเปล่านะ บุษราคัมแน่ใจว่าซิสเตอร์จะต้องรังเกียจวิธีการแสวงหาผลกำไรด้วยการหลอกลวงแน่นอน ดังนั้นเธอจึงเลือกที่จะตอบว่า

“อาจเป็นพระประสงค์ของพระเป็นเจ้าค่ะ ดิฉันแนะนำให้ทุกคนหันมาฝึกภาวนา หากคำสวดของดิฉันสามารถเข้าถึงจิตใจอันบริสุทธิ์ได้ ดิฉันก็น้อมถวายพระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี”

เธอตอบกลางใจว่า “ไว้วางใจ ‘นรกจ๋า...นรกเปิดประตูต้อนรับฉันแน่แล้ว’”

ซิสเตอร์วินเซนซาเล็กคิ้วก่อนจะพยักหน้าอย่างพอใจ

“เธอไม่ทำให้ฉันผิดหวัง สมแล้วที่ซิสเตอร์เทเรซ่าให้การรับรองเธอ”

“ขอบคุณค่ะ ดิฉันขอตัว...”

“อ้อ...ฉันได้รับเอกสารจากซิสเตอร์เทเรซ่าแล้วนะ เธอดูไม่เหมือนคนเชื้อสายอเมริกัน-แอฟริกันเท่าไรเลยนะ”

“ค่ะ”

แอนนาตัวจริงเป็นคนผิวสี! บุษราคัมหน้าซีดทืดเหลือสองนิ้ว แต่ก็ยังผิวยิ้ม “ดิฉันไม่ทราบว่ามีใครเป็นพ่อแม่ค่ะ คนลงข้อมูลเดาเอาจากลักษณะที่ปรากฏ เอกสารของเด็กก็ในอุปการะจึงไม่ตรงหลายๆ อย่างค่ะ พุดตามตรงดิฉันก็ไม่ว่าว่าตัวเองมีเชื้อสายอะไร”

ข้ออ้างขำๆ คุณๆ แต่ซิสเตอร์พยักหน้า

“เอาเถอะ ชาติก็แต่หน้าพาสปอร์ต เธอเองก็ต้องทำพาสปอร์ตเล่มใหม่ ฉันติดต่อสันตะสำนักให้ประสานงานกับเอกอัครสมณทูต^๑ ประจำสหรัฐอเมริกาไปแล้ว ระหว่างที่รอเอกสารจากทางนั้นฉันจะขยับหน้าที่ของเธอให้เป็นผู้เดินเอกสาร มีคณะสันตาดูแลเราจะได้เดินทางมาทำพิธีมิสซาร่วมกับเราในเดือนหน้า แต่เอกสารหลายอย่างยังไม่เรียบร้อยดี ฉันจะให้เธอติดต่อกับสำนักงานอาร์ชบิชอปโจวานนีเพื่อเดินเรื่อง รู้ใช่ไหมว่าสำนักงานอยู่ตรงไหน”

^๑ เอกอัครสมณทูต (Papal Nuncio; Apostolic Nuncio) ในทางทูตคือผู้แทนถาวร (หัวหน้าคณะทูต) ของสันตะสำนัก มีสถานะเป็นเอกอัครราชทูตเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ

“ทราบค่ะ”

บุษราคัมรับเอกสารแล้วรีบหมุนตัวออกไปจากห้องนั้นทันที
เธอจะต้องรีบหาทางหนีโดยเร็วแล้ว

3

พบหน้า

สำนักงานของอาร์ชบิชอปโจวานนีอยู่ที่ชั้นสามของอาคาร
สันตะสำนัก คนของสำนักงานเรียกขานเธอว่าตัวแทนของคณะ
คาร์เมไลท์... ฟังดูยิ่งใหญ่ แต่ความจริงแล้วหน้าที่ของเจ้าหน้าที่
ระดับล่างอย่างเธอก็มีแค่นำเอกสารไปส่งแล้วก็รอผู้ช่วยของท่าน
โจวานนีจัดการ จากนั้นก็นำกลับไปส่งให้ซิสเตอร์วินเซนซา

บุษราคัมเหลือบมองฝ่ายที่มีหน้าที่ออกพาสปอร์ตวาทิกัน
ถ้าไม่รู้จักเส้นสายก็อย่าหวังเลยว่าไปสตุลันต์ตัวเล็กๆ จะได้
เฉียดกรายเข้าไปใกล้จุดนั้น บุษราคัมจึงถอนหายใจยาว สงสัยว่า
เธอคงต้องเลือกทางที่หนึ่งเสียแล้ว

ร่างบางเดินทอดน่องขณะใช้ความคิด เธอรู้จักทุกซอกทุกมุม
ของนครรัฐวาทิกัน ที่จริงแล้วนครรัฐทรงอำนาจแห่งนี้ไม่ได้มีเนื้อที่
มากไปกว่าหมู่บ้านเล็กๆ ที่มีคนอาศัยอยู่ไม่ถึงหนึ่งพันคน ทุกอย่าง
ในวาทิกันเคร่งขรึม เต็มไปด้วยรายละเอียดทางประวัติศาสตร์
ด้วยความที่องค์กรสันตะปาปาในยุคฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมต้องการให้

วาทิกันคือสรวงสวรรค์บนดิน พระองค์สั่งท่อมกำลังเงินและสรรพกำลัง
ในนามของพระเจ้า ดังนั้นศิลปินเอกทุกยุคสมัยจึงมารวมตัวกัน
ที่โรมเพื่อแสดงฝีมือและความเชี่ยวชาญของตนแก่พระเจ้า

เธอแม้แต่เดินเหม่อไปหน่อย ไม่ทันระวังว่าตรอกเล็กๆ
ระหว่างอาคารสูงนั้นมีกระแสลมพัดกระโชกแรง เอกสารในมือ
หลุดปลิวว่อน ผู้คนที่ผ่านไปผ่านมาไม่ได้สนใจช่วยเก็บ ปล่อยให้
เด็กฝึกงานจอมซุ่มซ่ามรับผิดชอบเอาเอง

“โปรดอนุญาตให้ผมช่วยเหลือ”

และแล้วก็มีคนที่แสดงน้ำใจช่วยเก็บกระดาษบนพื้นขึ้นมา
ส่งให้ เสียงของชายผู้นั้นนำพาสายลมอ่อนๆ มาด้วย บุษราคัมได้กลิ่น
โคโลญจน์สูงผสมกับกลิ่นชิการ์จางๆ กลิ่นหอมรัญจวนนี้สามารถ
ดึงดูดหญิงที่มีเลือดมิเนื้อทุกคนได้ในพริบตา น้ำเสียงของเขาเข้มข้น
ดุจดีน เต็มไปด้วยความมั่นอกมั่นใจ บุษราคัมตื่นตัวขึ้นในฉับพลัน
รับรู้ถึงกระแสแปลกประหลาดอะไรบางอย่างที่แล่นปราดไปทั่วร่าง

เมื่อเขาก้าวมาปรากฏในสายตาของบุษราคัม เธอไม่รู้ตัวว่า
เปลวเงาน้ำขึ้นและพุดอะไรไม่ออก ร่างทั้งร่างซาบไปหมด
เมื่อสบตาคมกริบคุ่นั้น เขาสวมสูทผ้าไหมตัดเย็บอย่างประณีต
รองเท้าน้ำตาลราคาแพงมันวาว ดูดีทุกกระเบียดนิ้วจนบุษราคัม
ละสายตาไม่ได้ เธอมองเขาราวกับไม่เคยเห็นผู้ชายเลยทีเดียว

ฟรานเชสโก คอสตาซา...

เขามาอยู่ที่นี้ได้ยังไงกัน

บุษราคัมเปลวถอยห่างโดยไม่รู้ตัว ดวงตาคู้งามเบิกกว้าง
หวาดผวาจนก้าวขาไม่ออกเป็นครั้งแรก สายตาเย็นเฉียบเลือดเย็น
คุ่นั้นทำให้พุดอะไรไม่ออก

คาโปแห่งตระกูลคอสตาซาดูเคร่งขรึมหนักกว่าที่เคยจำได้
วงคิ้วเข้มเหมือนवादขึ้น แววดาลุ่มลึก ร่างสูงแข็งแรง ส่างาม

นำยาเกรง กลิ่นอายดูดันที่ว่ายวนอยู่รอบกายทรงพลังอย่างยิ่ง สมอง
ลิ่งให้หืน แต่ร่างกายแข็งทื่อ บุษราคัมไม่รู้ตัวเลยว่าแข่งขาอ่อนยวบ
จนเกือบล้มตั้งแต่เมื่อไร รู้เอาเมื่อตอนที่นิ้วแข็งแรงของเขาสัมผัส
แต่จะต้อง ร่างทั้งร่างของเธอจึงสะดุ้งไหว ก็มลงมองมืออุ่นร้อน
ที่กำลังข้อมือเธอไว้

บุษราคัมรีบดึงมือของตัวเองออก ตั้งสติอย่างรวดเร็วว่าจะ
หลบหนีจากเขาได้อย่างไร แต่จะหนีไปที่ไหนได้แล้ว!

คนระดับเขาไม่มีทางปรากฏตัวโดยไม่มีผู้ติดตาม ถึงเธอ
จะฉลาดเพียงใดแต่ก็เตะตอยไม่เป็น ไม่เคยจับปืนสักครั้ง เมื่อ
เผชิญหน้ากับคาโปแห่งตระกูลคอสตาซา เธอมันก็แค่ผู้หญิงอ่อนแอ
ที่อยู่เพียงลำพัง จะอยู่หรือตาย เธอไม่ใช่คนกำหนดอีกต่อไป

ฟรานคาโปสบตาเธอก่อนจะพูดว่า “ไม่ทราบว่าตอนนี้
ร้านขายของที่ระลึกปิดแล้วหรือยังครับ”

‘ร้านขายของที่ระลึก? เขาจะมาไม่ไหนกัน’

บุษราคัมอ้าอึ้ง...ร้านขายของที่ระลึกอะไร เธอเพลยกมือขึ้น
จับแก้มตามความเคยชินเพราะนี่ว่ามีหน้ากากอันเหนียว

จริงด้วยสินะ เธอไม่รู้จักหน้าตาของเธอ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอ
ประจันหน้าโดยไร้หน้ากาก คนติดตามของเขาประมาณสามคน
วิ่งไล่เก็บเอกสารมาส่งคืนให้เธอจนครบ คอนซิเกเรียเรต้วน้อย
จึงรวบรวมขวัญกำลังใจ เงยหน้าขึ้นสบตาคาโปฟรานเชสโกผู้ซึ่งเป็น
ศัตรูล้างชีวิต หนีเลือดวันนั้นเขามีส่วนต้องชดใช้

ฟรานเชสโกรอคำตอบจากสาวกผู้รับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอย่าง
สุภาพ แต่เจ้าหน้าที่ประจำสำนักซีกลับยื่นเงียบ สัญชาติญาณของเขา
จึงเริ่มทำงาน

“ขอทราบชื่อได้หรือไม่” คำถามง่ายๆ ไม่มีอะไรยากสักนิด
แต่กลับตอบยากเมื่อเขาเป็นคนถาม เธอเกรงว่าฟรานเชสโกจะ

จำเสียงได้ ดังนั้นจึงจับคอตัวเองแล้วส่งเสียงอืออ่า แกล้งทำเป็นไป

“ขอภัยในความไม่รู้ของผมด้วย ผมต้องการซื้อไม้กางเขน
แกะสลักด้วยมือไปฝากน้องสาว ไม่ทราบว่าจะทางสำนักซีจะให้ความ
อนุเคราะห์ต่อศรัทธานี้ได้หรือไม่...”

เขาสุภาพอย่างยิ่ง คำพูดกระชับตรงไปตรงมา แต่บุษราคัม
รู้ว่ามันเป็นแค่ฉากหน้า แค่ไม้กางเขนแกะสลักชิ้นเดียวย่อมไม่เหลือบ่า
กว่าแรงคนระดับเขาอยู่แล้ว ไม่เห็นจำเป็นต้องมาด้วยตัวเองเลย
สักนิด เธอควรจะเดินหนี แต่ผู้ชายคนนี้เป็นคนแรกที่เชื่อมต่อ
โลกภายนอกให้กลับมาอีกครั้ง มีคำถามมากมายที่เธออยากรู้ เขา
ฆ่าเจ้านายของเธอไปแล้วใช่ไหม เขาร่วมมือกับพลโค่นทำร้ายไมเคิล
ด้วยข้อตกลงใด

อยากรู้แค่ไหนแต่ถามออกไปไม่ได้

เจ็บใจจริงๆ

ร่างสูงสง่าเห็นว่าเจ้าหน้าที่สาวคนนี้อึดอัดที่จะติดต่อกับ
เพศตรงข้าม เขาจึงค้อมศีรษะเชิงขออภัยและจากไปอย่างองอาจ
ผ่าเผย

บุษราคัมจึงตัดสินใจตามไปต่างๆ หลบเข้าชอกตึกแล้วยื่นหน้า
ออกมาแอบมอง ผู้ชายคนนี้มีรูปร่างสูงใหญ่บุคลิกไม่ธรรมดาเลย
มัดกล้ามเนื้อแน่นได้ชุดสูททำให้เขายิ่งดูน่าเกรงขาม เขากับผู้ติดตาม
เดินมุ่งหน้าไปที่ร้านขายของที่ระลึก และแล้วเขาก็ขยับหน้ามาราวกับ
รู้ตัวว่าถูกจับจ้อง เธอจึงรีบหลบ

ปกติแล้ววันนี้เธอต้องมาช่วยงานที่ร้านขายของ เขามาเพื่อ
ตามจับเธอหรือเปล่านั้น...

ความจริงแล้วพรานคาไปผู้ทรงอิทธิพลในโลกมืดมาเยือน
ที่แห่งนี้บ่อยเพื่อพบบรรดาศาร์ซิปซอไปด้วยฐานะบางประการที่ไม่เคย
ถูกเปิดเผย เขาจึงรู้ว่าตำแหน่งไหน สำนักงานไหน ชอกมุมไหน

หรือประตูบานใดอยู่ที่ไหน รู้กระทั่งตารางเวลาและตำแหน่งยืนยามของพวกสวิสการ์ด สองสามวันก่อนน้องสาวจอมเอาแต่ใจรู้ว่าว่าไม้กางเขนของสำนักซึ่งเป็นที่นิยมมาก ด้วยฝีมือการตลาดของบุษราคัมทำให้ไม้กางเขนแกะสลักขายดีจนต้องจองข้ามปี เขาจึงจำใจเดินทางมาด้วยตัวเองเพื่อติดต่อผู้ใหญ่อันดับสูงในวาติกัน

ถึงจะฉลาดมีไหวพริบแค่ไหน แต่บุษราคัมก็ไม่ว่าว่าเขาปรากฏตัวต่อหน้าเธอด้วยจุดประสงค์อะไรกันแน่ เธอจึงวางท่าที่อย่างระมัดระวังและรีบร้อนกลับเข้าเขตที่พักเพื่อเก็บของเท่าที่จำเป็น เธอต้องรีบหนีทันที

“ทำอะไรอยู่มีทราบ” ซิสเตอร์ลูเซียโพล์หน้าเข้ามาตำหนิคิดว่าบุษราคัมกำลังหาเรื่องอู้งาน “ตอนนี้คุณแม่อธิการกำลังมีแขกช่วยชงกาแฟเข้าไปเสิร์ฟด้วยนะ”

“ได้ค่ะ”

บุษราคัมนึกแปลกใจไม่น้อยเพราะปกติแล้วหากมีผู้มาขอพบคณะนักบวช พวกเขาจะต้องพบกันโดยมีลูกกรงเหล็กกั้นขวางแขกผู้มาเยือนคนนี่คงจะสำคัญไม่น้อย แต่ช่างเถอะ...ร่างบางเตรียมเป่ารอไว้แล้ว เสิร์ฟเครื่องดื่มเสร็จเมื่อไรเธอจะดับเครื่องชนหลบหนีออกจากนครรัฐวาติกันแล้วตรงดิ่งไปสถานทูตสหรัฐฯ ทันที

ห้องทำงานของซิสเตอร์วินเซนซาตกแต่งอย่างสมถะ มีโต๊ะไม้โอ๊กเรียบๆ และชั้นวางหนังสือ เครื่องเรือนแต่ละชิ้นเก่าทึบเพราะเป็นของที่พี่มาแต่ดั้งเดิมสมัยก่อตั้งคณะนางชี บนผนังแขวนไม้กางเขนใหญ่ทำจากไม้หยาบๆ กดทับให้บรรยากาศภายในห้องดูขรึมขลัง ตอนแรกมันก็ดูน่ากลัวอยู่หรอก แต่ตอนนี้บุษราคัมชินแล้ว ร่างบางยกถาดกาแฟร้อนด้วยมือข้างเดียวก่อนจะเคาะประตูซึ่งเปิดอ้าอยู่เพื่อขออนุญาต

“เข้ามาสิแอนนา”

“ทราบแล้วค่ะ” เธอเปลือยตอบโดยไม่คิด ดั่งนั้นเมื่อก้าวเข้าไปในห้องแล้วเจอฟรานเชสโกนั่งอยู่ที่เก้าอี้ไม้เนื้อแข็ง บุษราคัมก็อ้าปากค้าง ก่อนจะรีบปรับปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ไม่รู้ไม่ชี้

เขานั่งโดยยกขาซ้ายทับขาขวา ท่วงท่าสง่างามหาตัวจับได้ยาก กลิ่นอายความสุ่มน่ายำเกรงของเขายึดครองสติของเธอไปจนเกลี้ยง ขนาดที่นั่งอยู่เช่นนี้เธอกลับรู้สึกว่าเขายิ่งใหญ่ กดทับให้ทุกสิ่งหดเล็กลง นี่อาจจะเป็นบุคลิกিয়েียงชายชาติภริการะมัง แต่ไม่เคิเองก็สง่างามไม่แพ้ผู้ชายคนไหนหรอกนะ

ฟรานเชสโกได้ยินเสียงอ่อนหวานนุ่มนวลก็หันหน้าไปที่เจ้าของเสียง สายตาคมกริบมองมาที่เธอแล้วยิ้มขบขัน แต่แววตาของเขาไม่ยิ้ม

“ไหนบอกฉันว่าเป็นไปไม่ใช่หรือ”

บุษราคัมยังคิดหาคำตอบได้ไม่ได้ สมองหยุดทำงานไปชั่วขณะ ความลับเรื่องตัวตนที่แท้จริงของเธอถูกจับได้แล้ว ชิสเตอร์วินเซนซาส่งสายตาดู ดิ่งสติของบุษราคัมให้กลับมาแจ่มใส ในเมื่อจนมุมแล้วสิ่งที่เธอทำได้คือต่อรอง แต่ยังไม่ทันพูดอะไรออกไป ชิสเตอร์วินเซนซาก็จ้องหน้าเธออย่างคาดคั้น

“เธอเคยพบเขาด้วยหรือ”

“เจ้าหน้าที่คนนั้นแหละที่ผมพูดถึง” สายตาของฟรานเชสโกขยับตามการเคลื่อนไหวของบุษราคัมทุกอิริยาบถ มองชุดเครื่องแบบและไม้กางเขนที่ประดับอยู่ตรงหน้าอก เขารู้ว่าเธอแอบจ้องเขาตอนที่แวะไปร้านขายของที่ระลึก ด้วยความที่เคยชินกับสายตาดูดอ้อนแย้ยวนของสาว ๆ อยู่แล้วเขาจึงไม่ได้สนใจอะไร ทว่าเจ้าหน้าที่ฝึกหัดคนนี้มีอะไรบางอย่างแตกต่าง

สายตาของเธอทำให้เขาครั้นเนื้อครั้นตัวอย่างบอกไม่ถูก ดวงตาของเธอสุกใสดูจลัญฉมณี สะท้อนความรู้สึกนักร้อยพันโดย

ไม่ต้องอึ้งอ้อเน่ย ยิ่งแม้ว่าเธอคนนี้จะหน้าตาธรรมดาแต่ดวงตามีเสน่ห์มาก

“เราเพิ่งพบกันเมื่อครู่ครับแม่ แต่ดูท่าผมคงจะทำให้เธอกลัว”

แม่? บุษราคัมทำหน้าที่เหมือนนกผีหลอก ซิสเตอร์วินเซนซา เป็นมารดาแท้ๆ ของคาโปของตระกูลคอสตาซา และได้ถวายตัวรับใช้ศาสนาเมื่อสี่ปีปีก่อน จบกัน...เธอถูกจับได้เสียแล้ว ทำไมถึงได้จุดใต้ตำตอขนาดนี้ ในใจบุษราคัมได้แต่ก่นด่าตัวเองว่าโง่งง เธอส่งตัวเองเข้ากักตัก ส่งเนื้อเข้าปากเสียแท้ๆ

“ว่าไง ทำไมถึงโกหกว่าเป็นโบ้”

ซิสเตอร์วินเซนซาคงจะแจ้งเรื่องเธอให้เขาทราบแน่ๆ ลำคอของบุษราคัมเกร็งแน่น ในเมื่อเขาจับเธอได้แล้ว เธอก็ไม่จำเป็นต้องอ้อมค้อมอีกต่อไป

“ทำไมถึงไม่ตอบ” ระยะเวลาที่เธอกำลังคิดคำตอบ วิโตะคนติดตามของชายหนุ่มก็เข้ามาช่วยรับถาดเครื่องดื่มหนักอึ้งไปจากมือ ส่วนท่าทีของชายผู้ทรงอิทธิพลก็ยังคงดูสบายๆ เขาทำงานและดูแลผลประโยชน์ของตระกูลอย่างดุเดือดเลือดพลาณาตลอด แถมยังตามล่าตัวคอนซิเกรียเรคนสำคัญของ ไมเคิล พิโอเร ไม่ได้ นั่นทำให้เขานึกรำคาญใจอย่างถึงที่สุด จวบจนได้เจอหน้าเจ้าหน้าที่ตัวน้อยที่มองเขาเหมือนลูกกวางเจอเสือ ดวงตากกลมโตของเธอเปลอแสดงความรู้สึกตรงไปตรงมาแบบที่เจ้าของไม่ทันระวังว่า ‘ฉันเกลียดคุณไปให้พ้นหน้าฉันนะ’

อินทอเรสซาเต้ (น่าสนใจดี) เขาต้องการค้นหาว่าอะไรทำให้เธอคิดแบบนั้น

“ลูกคงเข้าใจผิดแล้ว เธอไม่ได้เป็นโบ้ นี่คือเจ้าหน้าที่ชั่วคราวที่แม่เพิ่งรับเข้ามาใหม่ชื่อ แอนนา ทอมป์สัน เธอเป็นผู้ที่อุทิศตัวเพื่อพระเจ้าเป็นเจ้าที่ดีเยี่ยม และพร้อมจะเข้าร่วมคณะในฐานะ

โปรตุเกสเร็วๆ นี้ แอนนา...นี่คือลูกชายของฉัน เขาเป็นผู้อุปถัมภ์ รายใหญ่ที่สุดของคณะคาร์เมไลท์”

ซิสเตอร์วินเซนซาเป็นผู้แนะนำทั้งสองให้รู้จักกัน สมอมของ บุษราคัมก็กลับมาปราศเปรียวอีกครั้งอย่างรวดเร็ว หากซิสเตอร์ แนะนำชื่อเธอว่าแอนนา ก็แสดงว่าความลับยังไม่ถูกค้นพบ บุษราคัม จึงรู้ว่าตนยังมีโอกาส เธอแตะมือบนอกข้างซ้ายและค้อมศีรษะลง เป็นการทักทาย เล่นละครไปให้สุด

“มิ ซืออาโมแอนนา ปืออาเซเร” (ฉันชื่อแอนนา ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ)

“ปืออาเซเร” ฟรานเชสโกนิ่งฟังสำเนียง จับพิรุฬได้ว่าเธอ พูดภาษาอังกฤษได้แต่ไม่ยอมพูด...คำถามคือ ทำไม “เปอร์ ฟาโวเรพาร์ลา อิงเกลเซ” (กรุณาพูดภาษาอังกฤษ)

“เป็นอะไรไปละ ปกติเธอก็พูดภาษาอังกฤษไม่ใช่รี” ซิสเตอร์ วินเซนซาตั้งข้อสังเกต บุษราคัมรู้ว่าถ้าตั้งชื่อจริงจะยิ่งถูกสงสัย เธอ จึงเลือกที่จะใช้ภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันตามปกติ

“ขออภัยที่ดิฉันเสียมารยาทค่ะ เป็นความคิดไม่เข้าท่าของ ดิฉันเอง” บุษราคัมหายใจเข้าอย่างเชื่องช้า ประกาศตัวตนออกมา ผ่านแวตตาเป็นประกาย เธอจงใจตัดเสียงให้หุ้มกว่าปกติ รวมทั้ง ยืนเว้นระยะห่างจากชายรูปงาม “ดิฉันเกรงว่าอาจจะไม่เหมาะสม ที่คนของสำนักนี้จะติดต่อพูดคุยกับบุคคลภายนอกโดยไม่ได้รับ อนุญาต แต่หากพระเจ้าเป็นเจ้ามีประสงค์ ดิฉันก็ยินดีค่ะ”

“เธอเป็นผู้มีศรัทธาแรงกล้า บริสุทธิ์งดงามมาก”

ฟรานเชสโกสบตาและเอ่ยปากชม แต่บุษราคัมรู้ว่าเขาไม่ได้ หมายความว่าอย่างที่พูด ร่างสูงใหญ่ยกกาแพขึ้นมาจับพอบเป็นพิธิ เหมือนกำลังค้นลึนชักความทรงจำ แวตตาของเธอทำให้เขารู้สึกคุ้น เหมือนเคยพบกันมาแล้วแต่นี้ก็ไม่ออก

“เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า”

“ทุกอย่างย่อมเป็นไปตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าค่ะ”
พรานเชลโกพยักหน้าพลางหัวเราะ นับว่าฉลาดที่ตอบเช่นนั้น
คำตอบแบ่งรับแบ่งสู้ของเธอตีความได้หลายทางแล้วแต่คนฟังจะคิด
สั้นเสียงหัวเราะ ดวงตาคมกริบก็หรี่ลงครึ่งหนึ่ง ในตอนนั้นเอง
ที่การชิงไหวชิงพริบที่แท้จริงได้เริ่มต้นขึ้น

